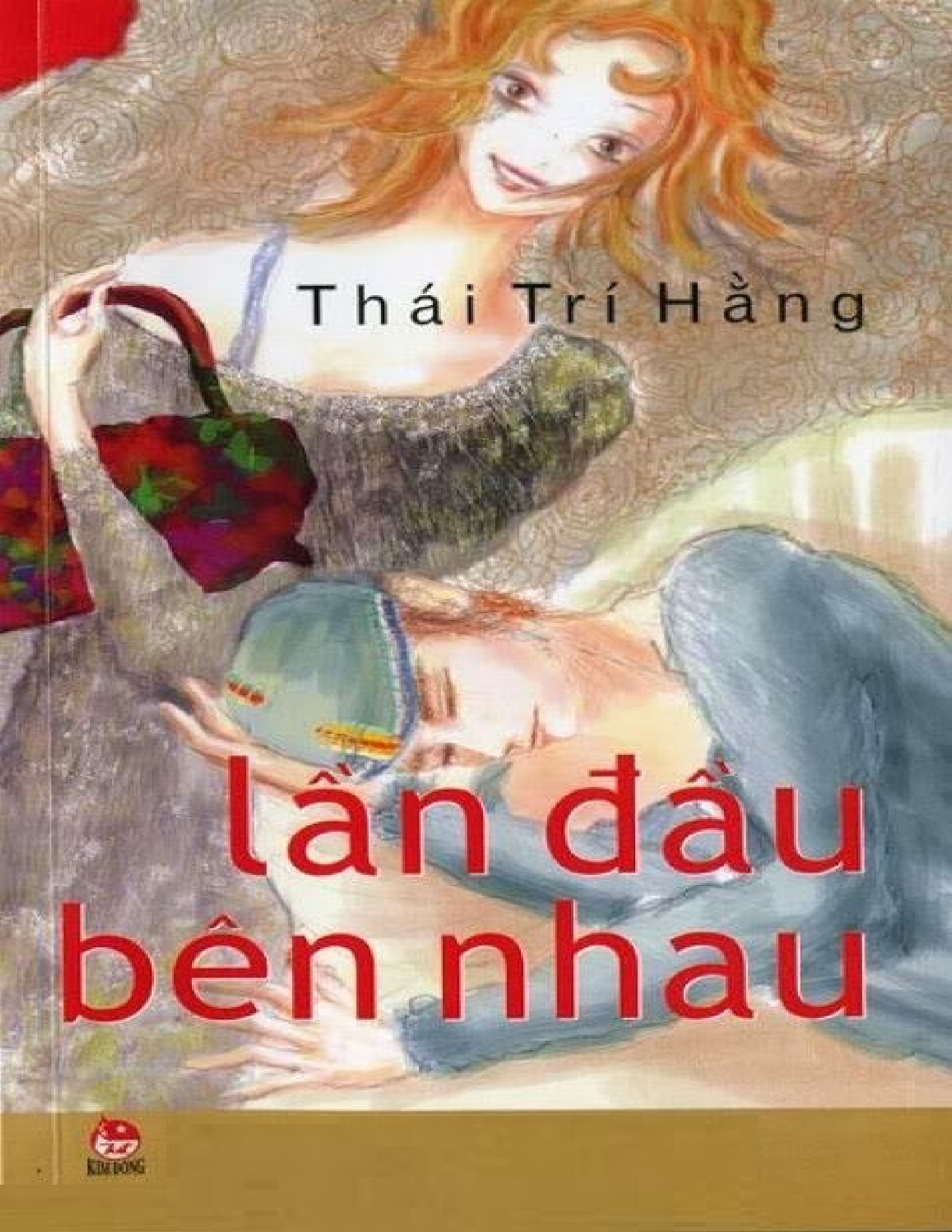

Thái Trí Hằng

**lần đầu
bên nhau**

Lần Đầu Bên Nhau

Thái Trí Hằng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu:

Là phát “phát súng” đầu tiên mở ra trào lưu văn học trên mạng của Hồng Kông, Đài Loan và Trung Quốc đại lục. Tác giả Thái Trí Hằng gây nên hiệu ứng dữ dội ngay từ khi anh bắt đầu đăng tải từng chương của tác phẩm này lên mạng. Sau khi công bố toàn bộ tác phẩm lên trang web cá nhân, do dân lướt web quá hâm mộ và nhiệt thành đề nghị. Thái Trí Hằng bèn bán bản quyền tác phẩm của mình, và Lần đầu bên nhau ra mắt bạn đọc dưới hình thức giấy trắng mực đen truyền thống.

Tháng 11 năm 1999, Lần đầu bên nhau được in 200.000 bản ngay từ lần in thứ nhất tại Đài Loan, và sau đó liên tiếp tái bản rất nhiều lần. Tính đến tháng 10 năm 2000, cuốn sách này đã tái bản đến lần thứ 10.

Lần đầu bên nhau miêu tả tình cảm rung động và mộng mơ của một chàng trai và cô gái làm quen với nhau qua mạng. Cũng như những mối tình đẹp bất hủ của loài người, tình yêu không vẹn tròn để lại dư âm ngọt ngào, sâu lắng mà day dứt trong lòng bạn đọc. Cốt truyện êm đềm, dịu dàng, ngôn ngữ tươi mới, trẻ trung và tư duy trong sáng của Thái Trí Hằng là những yếu tố hấp dẫn bạn đọc.

Sau thành công vang dội khắp Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan, Thái Trí Hằng còn tiếp tục sáng tác vài cuốn tiểu thuyết cho tuổi mới lớn. Anh mở ra một trường phái, một thể loại văn học mới – văn học trên mạng. Tiếp theo sau Thái Trí Hằng, mạng Internet đã sản sinh ra rất nhiều, rất nhiều các nhà văn trẻ đem đến cho bạn đọc những tác phẩm “nóng hổi” qua các trang web. Những người viết văn mới và những bạn trẻ coi Internet là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình hẳn sẽ không thể quên cái tên Thái Trí Hằng với Lần đầu bên nhau.

(NXB Kim Đồng)

Flying Dance nghĩa là tung-bay-trong-điều-nhảy, chẳng biết nàng này thuộc loại mái-tóc-tung-bay hay tà-váy-tung-bay. Theo lời Thái, những cô gái có tà váy bay bay ít nhiều đều có họ với loài khủng long ăn thịt.

Chương 1: About me

Tôi quen cô ấy trên mạng. Không còn nhớ rõ bắt đầu làm quen thế nào. Hình như là do bài thơ của tôi trên một cái forum nào đó.

Nếu có nhiều tiền, tôi sẽ tậu tòa lâu.
Tôi có tiền chẳng? Không hề có!
Bởi vậy tôi vẫn bơ vợ không cửa nhà chi.

Nếu có cánh, tôi sẽ bay vút tầng không.
Tôi có cánh ư? Không bao giờ có!
Bởi vậy tôi chẳng thể nhắc bổng mình lên.

Nếu lật nghiêng cả Thái Bình Dương úp xuống,
Cũng không dập tắt nổi ái tình tôi tặng cho em.
Thái Bình Dương lẽ nào nghiêng được.
Bởi vậy nên tôi chẳng yêu em.

Ký tên: jht

Thật ra, chẳng qua đó chỉ là một phút bốc đồng lên “con bệnh nghề nghiệp” mà thôi. Tôi đang học Thạc sĩ, ngày này qua tháng khác quay cuồng với những phương trình và thuật toán cấp cao nên trong óc lúc nào cũng đầy ắp lô-gíc lòng vòng.
Ngoại trừ việc học, đối với bộ óc giản đơn đến ngây ngô của tôi, một dự án bất khả thi chẳng qua cũng chỉ tương đương với một... bãi phân bò. Quanh co với những điều không thể trở thành hiện thực chẳng khác nào phí nước bọt bàn luận thái giám để con trai hay gái.

Những triết lý vớ vẩn trên forum có lẽ chỉ chứng tỏ tôi là một gã cực kỳ khô khan và không thông minh là mấy. Và sự thật cũng chẳng khả quan hơn bao nhiêu, đáng buồn thay. Cho nên ngần này tuổi đầu tôi vẫn chưa có nổi một mảnh-vắt-vai. Thê thảm!

Ấy thế mà lại có một cô gái đặc biệt hạ cố ngó ý làm quen với tôi. Cô ấy e-mail lại, bảo tôi là một người rất hài hước. Ủ hu hu, gán vào cái thằng tôi từ “hài hước” thì khác gì bảo Chú Cuội thật thà hiền hậu, thật nực cười. Có lẽ cô nàng này hơi bị... thiếu năng? Hoặc là thế nào đầu óc cô ta cũng bị long con ốc ở chỗ này hay chỗ nọ.
Ồ, nhưng cái nick của cô ta cũng đáng yêu đấy chứ. “Flying Dance” kể ra cũng khá là lãng mạn. Chỉ có điều những cái nick trên mạng thì biết đâu mà lần, độ chính xác có thể coi gần bằng 0. Khủng long có bao giờ tự nhận là khủng long, và càng không bao giờ tiết lộ nó tạm trú trong công viên Kỷ Ju-ra.
Cái nick “hút khách” cũng giống như một món vũ khí sắc bén để câu những anh chàng ngây thơ hay dạo chơi trên mạng. Flying Dance nghĩa là tung-bay-trong-điều-nhảy, chẳng biết nàng này thuộc loại mái-tóc-tung-bay hay tà-váy-tung-bay. Theo lời Thái, những cô gái có tà váy bay bay ít nhiều đều có họ với loài khủng long ăn thịt.

Khủng long là nỗi ám ảnh sâu sắc của tôi. Số là tôi đã từng làm quen với một vài cô bạn qua mạng, nhưng số tôi rất thảm, toàn gặp các đối tác ghê gớm số dzách, và độ ghê gớm của họ tăng lên theo cấp số nhân. Tôi phải bỏ của chạy lấy người không biết bao nhiêu lần. Thái - cậu bạn cùng phòng của tôi cũng đựng nhiều tình huống như vậy.

Nếu đặt những con “khủng long” trên cột X, để mức độ sợ hãi của chúng tôi lên cột Y, thì biểu đồ sẽ là một đường thẳng tăng theo chiều tăng lên rõ rệt, và rút ra định luật “trên mạng vô mỹ nữ”. Tức là về lý thuyết mà nói, thế giới Internet ẩn chứa đầy những con khủng long, chỉ khác nhau ở chỗ một số con ăn thịt còn những con khác nhai rau cỏ.

Trước khi kể về Flying Dance, tôi nói sơ qua về cậu bạn cùng phòng. Chúng tôi kết nhau từ khi học đại học, hai chúng tôi tạo thành một cặp bài trùng gắn bó, nhưng thật ra chúng tôi khác tính nhau một trời một vực.

Thái cao to, đẹp trai, và sở hữu đôi môi ngọt ngào đến chết người. Theo thiện ý của tôi, chắc chẳng có loài động vật giống cái nào thoát khỏi sức cám dỗ kinh khủng của cái miệng thao thao bất tuyệt ấy. Vì vậy, chúng tôi nhất loạt suy tôn cậu ta là lady killer có đẳng cấp. Những cô gái quy phục dưới trướng của Thái nhiều như lá rụng mùa thu. Thái cũng công nhận danh hiệu đại tướng quân bách chiến bách thắng trên tình trường, nhưng cậu ta chưa bao giờ thu nạp một tù binh nào. Thái nói như thế mới là đạt đến đẳng cấp cao nhất trong trò chơi với các cô gái.

Thái hay mắng tôi thật thà đến mức dần dần, chẳng bao giờ làm nên trò trống gì. Kể ra cũng đúng thế thật, tôi không cao và cũng chẳng đẹp trai, lại còn chơi nguyên một cái kính cận to đùng trên mũi khiến đôi mắt vốn ti hí càng thêm híp tịt.

Đến nỗi, có một lần thầy giáo thể dục lôi tôi ra đứng phạt trước lớp vì tưởng tôi đang ngủ gật, thật ra lúc ấy tôi vẫn chăm chú nghe thầy chứ! Có lẽ ngày giờ sinh của tôi không được cát tường cho lắm, nên từ bé tới giờ tôi toàn chơi với các anh chàng như con gái và các cô nàng như con trai.

Theo bảng xếp hạng của Thái, đàn ông chia thành bốn loại: loại thứ nhất là ngồi-mát-ăn-bát-vàng, không cần tốn công chớp mắt cũng có vô khối em chết mê chết mệt; loại thứ hai là dễ-như-trở-bàn-tay chỉ mất công một tí là dễ dàng câu được các bé vào tròng; loại thứ ba là cần-cù-bù-thông-minh, phải vất óc bày mưu mới hạ được đối phương; còn tôi thuộc loại há-miệng-chờ-sung, chỉ biết há mồm ngồi ngáp chờ có cô nào mắt gù tìm nhầm va phải.

Kể ra Thái cũng khá hào hiệp với anh em, thỉnh thoảng cậu ta “sang tên” cho tôi một vài cô bạn. Nhưng tại tôi nhát quá nên rốt cuộc không nên cơm cháo gì. Ấy là tại tôi trót đọc mấy quyển sách thánh hiền, tôi hiểu biết lễ nghi phép tắc và da mặt tôi không dày, đây là những điều tối kỵ khi theo đuổi con gái thời nay.

Chẳng hạn thế này, có một lần tôi đi uống cà phê với một cô gái không được gầy cho lắm. Tôi thật lòng mời cô ta ăn thêm cái bánh ngọt, cô ta ỏng eo sợ béo. Tôi liền phán luôn:

- Sợ cũng muộn mất rồi em ạ.

Năm ngoái, một cô bạn của tôi tự khen mình có “khuôn mặt của thiên thần và thân hình của yêu ma”, thế là tôi lập tức đính chính:

- Em nói lộn rồi.

Ơn trời khi ấy chúng tôi đang ăn đồ Tàu, cô ấy phi luôn đôi đũa vào huyết nhân trung của tôi, chứ giả như ăn bò bíp-tết thì chắc tôi đã bị xơi nguyên con dao ăn cầm phập vào ngực. Sau kinh nghiệm xương máu, tôi bắt đầu thật sự cảm thấy sự hung tàn của những con khủng long thời ngậy.

Thái bèn bày cho tôi một biện pháp phòng khi nguy cấp, đi hẹn hò với ai phải mang theo di động và giữ liên lạc thường xuyên. Nếu gặp phải một con khủng-long-ăn-thịt thì nhắn tin “Cháy nhà!”, khủng-long-ăn-cỏ thì nhắn “Móc túi!”. Kể từ đó đến nay, Thái bị cháy nhà 4 lần và bị ăn trộm 6 lần, còn tôi đỡ hơn, chỉ bị móc túi mất 5 lần.

Vì vậy, trước khi gặp Flying Dance trái tim của tôi đã được tôi luyện khá dạn dày, kể cả gặp phải khủng long tôi vẫn giữ được nhịp tim đập dưới 72 lần/phút. Thái đã từng trích dẫn Shakespeare, “phụ nữ sinh ra để được yêu chứ không phải để được hiểu” để minh chứng hiểu phụ nữ không phải điều kiện tiên quyết để bách chiến bách thắng trên tình trường. Đôi khi tôi cũng cảm thấy thật thấm thía. Hồi trước, có một thời gian tôi thuê chung dưới một mái nhà với 4 cô nặc nô, thật là khổ sở như địa ngục. Phải chăm lo từng li từng tí cho các bà cô ấy, lại phải thật giữ gìn để không xảy ra điều tiếng gì. Sau hai năm sống chung với lũ, tôi rút ra kết luận dù các cô gái có thuần khiết, đoan trang, nhẹ nhàng, ngây thơ, yếu điệu thực nữ... đến đâu đi nữa thì cái dáng vén váy đếm lông chân của cô nào cô nấy đều y xì đúc như nhau.

Thật khó liên tưởng người con gái ngọt ngào thế này với hình ảnh khủng long. Mà nếu là khủng long thật, tôi cũng cam lòng dâng mình cho nó đánh chén no say.

Chương 2: Flying Dance

Trở lại chuyện Flying Dance gửi e-mail ca ngợi tôi rất-hài-huớc. Tôi ngờ rằng lúc ấy cô ta vừa lên cơn sốt cao nên có tí... ảm đầu, nhưng dầu sao tôi vẫn mong được chat với cô ấy. Nhưng hai chúng tôi không mấy khi online cùng lúc, đành liên lạc bằng e-mail. Để chứng minh rằng cô ấy rất sáng suốt, tôi đành phải cố sức bóp nặn vốn liếng từ vụng của mình để duy trì hình ảnh “hài hước”. Tôi gửi email cho Flying Dance, cô ấy hồi âm lại, tôi lại gửi email tiếp, cô ấy lại hồi âm... Flying Dance có một bài thơ trên cùng forum với tôi,

Em tung bay nhẹ nhàng, giữa bầy người ồn ã.
Ánh mắt anh lướt lại, điệu kỳ.
Anh sưng sờ, hay ngắm kỹ,
Cũng không làm em rối loạn nhịp đi.
Bởi khiến em nháy bay lướt bước,
Đâu phải đôi mắt, ánh nhìn của anh,
Mà là con tim em không ngừng nghỉ.

Thật khó liên tưởng người con gái ngọt ngào thế này với hình ảnh khủng long. Mà nếu là khủng long thật, tôi cũng cam lòng dâng mình cho nó đánh chén no say. Hình như Thái lờ mờ đoán biết suy nghĩ của tôi, nên vội vàng can gián tôi không nên kỳ vọng vào internet kéo đến lúc thất vọng, vì mọi thứ trên mạng chỉ có phân nửa là thật mà thôi. Còn chưa rõ kẻ ẩn sau cái nick kia là con trai hay con gái, làm sao mơ xa được. Chắc, chẳng trách gì tính bạc bẽo đến vô cảm của Thái. Sau khi bị người yêu đá đít năm 20 tuổi, Thái bắt đầu lao vào những cuộc chơi tràng giang không ngừng nghỉ để trả đũa tụi con gái. Người xưa có câu “bị rắn cắn một lần, 10 năm sau vẫn sợ sọc dây thừng”. Thế nhưng Thái bị rắn cắn thì lại học được cách lột da rắn, và đâm mê ăn thịt rắn.

Lại một đêm trần trọc với những công thức và phương trình, như bao đêm khác. Con mèo mun ngoài cửa sổ phòng nghiên cứu tru lên những tiếng kêu mời gọi. Ba tiếng dài một tiếng ngắn, đã ba giờ đêm. Tôi bèn online “dạo chơi” giây lát, giờ này mạng chạy rất phê, vì ít người lướt web. Đúng lúc tôi online, máy tính bật ra tiếng kêu chít chít, có cá cắn câu! Không biết cô nàng ngốc nghếch nào gửi message cho tôi đây? Híc, sung sướng đến rớt cả nước miếng. Tôi chấp tay

ngghiêm túc khẩn cầu Thượng đế ban cho mình một cô gái tuyệt sắc giai nhân, rồi dùng bàn tay trái thanh khiết chưa từng sờ vào tờ giấy toa-lét nhấp chuột. Trên màn hình hiện lên dòng chữ:

- Đồ Tồi, muộn thế này mà chưa ngủ sao?

Trời ơi, Flying Dance! Không thể tin nổi! Tôi vội vàng lau sạch tay chân, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Thái ơi là Thái, giờ cậu đang ở đâu với ai, bỏ mặc mình trong thời khắc then chốt thế này. Biết làm sao bây giờ, làm thế nào nín kéo Flying Dance với vốn từ vựng cụt thụt lùn như cái đuôi mèo và cách pha trò có phần ngớ ngẩn của tôi đây?

- Đồ Tồi à, em hơi buồn, không ngủ được. Anh cũng mất ngủ à?

Trời đất, tại cậu Thái thầy dúi cho tôi lấy nickname là “Đồ Tồi”! Thái còn bảo những cái nick càng bất cần đời càng có sức hút đối với các nàng. Nick trước kia của tôi, đại loại như “yêu em muôn thuở”, “Jack nặng tình”, “tên tôi là lãng mạn”, “nếu em không muốn sống anh sẽ chết cùng em” cũng khá là hay ho chứ bộ! Tôi đúng là ngốc, đại đột nghe lời Thái để đến nỗi giờ bị nàng gọi là “đồ tồi”, thật chẳng lãng mạn tẹo nào!

- Anh cũng không vui, thế thì chúng ta tương tác với nhau theo định luật trái dấu, dấu âm tương tác với dấu âm thì thành kết quả dương đấy!

Phù, mãi mới nặn ra một câu, toát mồ hôi hột. Thật ra, tôi đâu có buồn bã chán nản gì, nhưng cũng phải “ăn dứa nói dứa” theo nàng chứ. Vừa bắt đầu “đàm phán” không nên ông chẳng bà chuộc với đối tác.

Nếu lát nữa cô ấy hỏi vì sao tôi buồn thì tôi sẽ đáp rằng: “Em không vui thì làm sao anh vui nổi”. Nghe có vẻ hơi bợ đỡ, nhưng Thái đã nói rồi, bợ đỡ là nền tảng

của tình yêu. Hơn nữa, con gái là những sinh vật rất... kỳ quặc, họ đặt trọn niềm tin vào đôi tai chứ không phải đôi mắt. Vì thế, thà nói một câu ngon lành cho con gái “lay động cảm quan” còn hơn làm một việc tử tế để các cô nhìn thấy.

- Vậy à, nhưng mà này, anh chưa hỏi thăm em đấy!

Chết chưa, cuống đến nỗi quên cả phép lịch sự căn bản nhất, thế mà tôi đã từng được tặng danh hiệu Chàng trai lịch thiệp nhất khoa kia đấy. Các em khóa dưới biết được chuyện này thì sẽ vỡ mộng về tôi mất. Thật đến treo cổ... chân tự tử!

- Cô gái tóc dài ơi, cầu chúc mọi lo lắng của em sẽ qua đi.

Tôi vẫn thầm mong Flying Dance có mái tóc dài tha thướt tung bay, chứ không phải chỉ có tà váy tung bay. Cầu xin Thượng đế phù hộ, đừng để tôi đoán nhầm.

- Xí, làm sao anh biết em tóc dài?

Oops, đoán trúng phóc! May quá, cô ấy gần giống với mẫu hình trong mơ của tôi. Đã quá!

- Không những anh biết em tóc dài, anh còn biết em rất ít khi mặc váy.

Đã có gan ngồi vào chiếu bạc thì phải dám đặt cược lớn một tí, nếu canh bạc này thắng thì trái đất sẽ ngừng quay để chúc mừng tôi.

- Sao cơ? Quả là em không thích mặc váy, nhưng sao anh biết được?

Thương để ời, sao người hậu đãi tôi quá vậy. Tôi chỉ thật thà, thành khẩn hơn người khác một tẹo thôi mà. Người không cần phải đối xử hậu hĩnh với tôi đến mức này đâu.

- Anh cảm thấy nhất định em có một đôi chân rất đẹp, vì thế không nên để tà váy che mất chân em...

Khóa huấn luyện đặc biệt của “thầy Thái” quả là có tác dụng. Cậu ta bảo sinh ra trên đời làm thằng đàn ông phải biết cách ăn nói ngọt ngào. Khi chàng trai tán tưng cô gái thì sẽ gây tác động cực mạnh đến... dạ dày anh ta, chứ không phải đến đối tác, bởi những lời nịnh nọt gây buồn nôn cực kỳ.

Thái bảo bao giờ tôi có thể tuôn ra những lời bợ đỡ một cách trơn như bôi mỡ mà không hề có thất dạ dày thì sẽ được nhận bằng tốt nghiệp khóa học. Giờ xem ra tôi đã thi đỗ.

Đây là phản ứng quá thông thường của các cô nàng, không biết trả lời thế nào thì dùng cái mặt cười để lấp liếm cho qua chuyện. Chiều này khá là cao thủ, vừa nhận lời khen một cách kín đáo vừa làm ra vẻ không dễ bị dụ khị.

- Đỡ buồn chưa, cô bé Flying Dance xinh đẹp?

Tuy rất muốn biết vì sao nàng không vui, nhưng tôi chỉ hỏi khéo một câu như vậy. Bởi một khi không vui thì trạng thái tâm lý sẽ rất... gập ghềnh. “Tấn công trực diện” chỉ tổ khiến cô ta thêm tức giận. Hỏi khéo léo có khi sẽ thu được hiệu quả hơn hẳn. Bình pháp Tôn Tử đã dạy “giương Đông kích Tây” mà. Thêm vào đó, tôi đã cẩn thận kèm thêm lời ca ngợi sắc đẹp của cô ấy, chắc cô nàng không nỡ lòng đập tôi offline ngay lập tức.

- Dễ thở hơn nhiều rồi, anh Đồ Tồi đáng yêu ạ...

“Đáng yêu”? Hừm, tính từ này nói về tôi không đắt lắm, nhưng cũng tạm được. Chỉ có điều, “đồ tòi” có đáng yêu đến đâu cũng vẫn là “đồ tòi”, mai tôi phải thay cái nick này đi mới được.

- Em đỡ buồn thì anh cũng hơi vui rồi đấy.

Quá chuẩn, đòn đánh chuẩn bị từ nãy dùng vào chỗ rất đặc địa. Mà tôi nịnh rất chi là trơn, thậm chí không hề chớp mắt. Thật là một đòn cân não!

- Ôi, Đồ Tồi ời, em phải đi ngủ rồi. 10 giờ sáng mai online nhé!

Căn cứ vào phản ứng của Flying Dance, có thể thấy rằng đòn nịnh ban nãy của tôi vừa xoắn cả về cường độ lẫn thời điểm. Hà hà, quãng đời sống chung với Thái bấy lâu nay quả là hữu ích.

- OK! Trèo đèo vượt suối anh cũng sẵn sàng, hướng chỉ là chat với em!

Mềng ời, sao tôi có thể ăn nói hoa văn mỹ miều thế kia chứ? Câu này xứng đáng liệt vào bảng xếp hạng Những câu chat hay nhất trong năm. Trình độ của Đông Gioăng chắc cũng chỉ đến tầm này thôi. Tôi rất biết ơn “thầy Thái” dạy dỗ thời gian qua, nhưng rõ là “hậu sinh khả ố”, tôi đã vượt thầy rồi. Hơn nữa, tôi gõ câu ấy không hề run tay mới ghê chứ! Tôi ngáy ngất trước tài năng thiên bẩm của mình.

- ... Mai gặp lại... Chúc ngủ ngon, Đồ Tồi...

- Có chút đỉnh chính, là sáng nay gặp lại (ba giờ sáng rồi mà)... Ngủ ngon nhé em.

Tôi offline trong niềm vui không kiềm chế nổi và gào toáng như quảng cáo trong tivi: “Bạn đã gặp may”! Xem ra, lần này có nhiều khả năng thành công. Bên ngoài lại có tiếng mèo kêu nheo nheo...

Cô ấy mong gặp tôi lắm hay sao? Mà muộn thế này vẫn online làm gì? Chẳng lẽ lại có chuyện buồn phiền nữa hay sao

Chương 3: Làm quen

- Ha ha, ước gì em ở đây giờ này...

Nghe giọng ca xuyên tạc lè nhè biết ngay Thái đã về, chắc vừa “hạ” được cô nàng nào. Thái bảo, cậu ta cũng muốn “chung kết” lắm chứ không phải không, nhưng tại ông Trời bắt tội cậu ta quá xuất sắc, làm các cô gái nảy sinh cảm giác bất an. Cậu ta thay bạn gái như thay áo chẳng qua chỉ vì... bắt đắc dĩ. Đương nhiên đấy chỉ là nguy biện.

Nhưng phải thừa nhận rằng phần lớn đàn ông trên đời cũng có ý tưởng hệt như Thái, chỉ có điều không phải ai trong số họ cũng có “thực lực” nên đành nhịn miệng mà thôi. Tôi kể với Thái, mình vừa “gặp” Flying Dance.

- Chúc mừng cậu. Gặp duyên kỳ ngộ phải có tí tửu chứ nhỉ?

Giờ đâu đã đến lúc đùa, mai tôi phải dậy sớm, uống bia có mà hồng bét.

- Thế thôi vậy. Đợi cậu thất tình uống luôn thế.

- Hả, nghe... có vẻ trù ẻo bạn bè đấy nhé!

- Việc gì phải “có vẻ”, mình trù cậu thật đấy! Làm gì được nào?

- Bố khỉ! Nếu mình khoẻ hơn tí nữa thì cậu sẽ bị đập nát như gián.

- Đồ Tồi ơi, đừng giận! Đây là “liệu pháp sốc” trong tâm lý học đấy. Cậu đang rùng rục lửa lòng nên phải dội cho gáo nước lạnh thì cậu mới tỉnh táo tiến bước được. Phải bền gan vững chí thì mới vượt sông công thành được cậu à.

Ừ, kể ra cũng đúng! Nếu không có “gáo nước” của Thái thì có lẽ tôi sẽ ngây ngất quá đà mất.

Đồng hồ sinh học của tôi nhìn chung giống lũ cú mèo, tôi hay lấy ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày. Dậy trước 10 giờ sáng là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan.

- Thái, mai gọi mình dậy được không?

- Đừng xa anh đêm nay... khi bóng đêm đang ngủ say...

Xem ra chẳng hy vọng gì vào cậu ta. Tôi đành đặt một cái chuông báo thức ngay đầu giường và một cái títt trong góc nhà. May ra chuông đồng hồ kêu sẽ không chỉ đánh thức... ngón tay của tôi tỉnh giấc như mọi lần...

- Đồ tồi, rất vui lại gặp anh!

May quá, vẫn kịp lên mạng đúng giờ hẹn với nàng.

- Trùng hợp quá anh nhỉ!

- Con gái thật kỳ lạ! Anh với em đã hẹn trước rồi cơ mà, sao lại phải làm ra vẻ vô tình gặp nhau? Chắc tại xem nhiều tiểu thuyết của Quỳnh Dao quá sinh ra sốt mướt. Các em luôn luôn cho rằng người bạn trai tình cờ gặp gỡ sẽ hứa hẹn mối tình đẹp nhất, và hay đánh giá con trai theo mức độ lãng mạn của cuộc gặp nữa chứ.

- Anh triết lý ghê quá!

- Em không nghĩ thế ư? Chẳng lẽ em chưa từng mơ thấy một anh chàng đẹp trai rậm nắng, đôi mắt sáng rực và nụ cười tươi rói trên bãi biển mùa hè. Anh ta gọi to tên em rồi lao đến, bế bổng em quay ba vòng trên không...

- Hi hi hi, anh “sáng tác” tiếp đi.

- Anh đổi sang mùa thu nhé. Em sẽ mơ gặp một chàng trai trên phố, đeo cặp “đít chai” ra dáng trí thức, ôm khư khư quyển thơ trong tay, bước đi xào xạc trên nền lá rụng và rên ư ử một bài thơ thần gì đó. Và anh ta sẽ ca tụng em đẹp hơn nàng thơ bội phần.

- Bắt đầu nói lung tung đấy!

- Anh đâu có nói lung tung. Thôi được rồi, anh đổi địa điểm vậy. Có cô thì mong chờ một chàng trai ra dáng nghệ sĩ trong khu rừng tịch mịch, có bộ tóc dài, cặp theo cái giá vẽ và vài trang giấy to. Rất nhiều chim chóc đậu quanh xem anh ta múa bút. Còn cô gái ngồi làm mẫu, lý tưởng nhất là không mảnh vải che thân, và yên lặng để anh ta thưởng thức mình.

- Đồ tồi, anh bị chập dây thần kinh à?

- Thế thì anh đổi sang một địa điểm khác văn minh hơn. Cô gái tình cờ gặp chàng trai trong mộng trong quán bar. Trông anh ta rất ngẫu, râu ria xồm xoàm, dáng vẻ khinh đời, phì phèo điếu thuốc trong miệng và nhấm nháp ly rượu mạnh. Cô gái bị mấy kẻ say rượu tấn công, và anh ta ra tay cứu giúp như một hiệp sĩ.

- Em thấy... cũng lãng mạn ra phết đấy chứ?

- Lãng mạn ư? Cô tiểu thư ơi, lãng mạn chỉ tồn tại trong tiểu thuyết Quỳnh Dao thôi. Trong cuộc đời thực trần trụi này, có lẽ gã trai chạy nhông nhông trên bãi biển sẽ giẫm phải mảnh

chai và bị đưa đi cấp cứu; hoặc là cô gái nặng quá đến nỗi làm anh ta... sái cả tay. Cậu thi sĩ ngơ ngẩn đi trên lá vàng sẽ đạp phải bãi “phun” chó, thối quá nên anh ta không thể ngâm thơ nữa mà chuyển sang ngâm... câu chửi thề. Anh họa sĩ vẽ tranh giữa rừng bị chim chóc bình lên đầu, và anh ta không thể không than phiền cô gái quá dư thừa mỡ eo và mông, để đến nỗi bị cô ta cấu cho một trận. Còn cậu chàng anh hùng rơm trong quán rượu sẽ bị bắt lại rửa bát cho đủ số tiền nợ rượu, hoặc là đánh nhau thua bết nhè và bị quăng ra khỏi quán.

- Đồ tồi, sao anh hần học với những điều lãng mạn thế?

- Hần học là thế nào? Anh chỉ rút ra kết luận trên cơ sở thống kê học mà thôi. Thêm nữa, những chàng nhân vật chính kể trên đều có đặc điểm chung là rất cao to và đẹp trai. Nhưng anh đây không cao to, cũng không đẹp trai, vì thế anh phản đối cũng là dễ hiểu mà.

- Hi hi hi, phản đối của anh vô hiệu!

Tôi thật là một kẻ ngu đần trên mức ngu đần. Ai lại đi tán dóc với nàng ba cái chuyện này, mà lại còn tán mãi đến trưa.

- Đồ Tồi này, anh đói chưa?

- Đói rồi, thế còn em?

- Em cũng đói, phải đi ăn thôi!

- Thế, chúng ta có cùng nhau...

- Em chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, không có ý muốn ăn với anh đâu.

Vậy là hoà, tôi không lãng mạn, nàng cũng không lãng mạn.

Buổi trưa ăn cơm với Thái, tôi kể lại cuộc trò chuyện ban nãy.

- Cậu ngốc thế, sao lại tự nói mình không lãng mạn? Hộp sọ cậu có vấn đề à? - Thái mắng phủ đầu tôi tới tấp. - Làm mất mặt mình quá, sao lại ngu thế cơ chứ!

- Mình... mình...

Đang gấp miếng thịt gà, Thái tức run cả tay, miếng thịt gà như chuẩn bị giang cánh bay lên.

- Trò chuyện với các nàng kị nhất ba điều, một là không lãng mạn, hai là thật thà quá, ba là mồm miệng không ngọt ngào. Không lãng mạn là tối kị nhất, cậu biết chưa? Bất cứ tội lỗi gì đem so sánh với không lãng mạn đều không còn là tội lỗi, cậu đã nghe bao giờ chưa?

- Đương nhiên là chưa, mình chỉ biết bất cứ điều lệ nào xung khắc với hiến pháp đều coi như vô hiệu.

- Thế con trai càng tệ con gái càng mê, câu này cậu nghe rồi chứ?

- Đương nhiên rồi, mọi người suốt ngày tranh luận về câu này, không biết mới là lạ.

- Thật ra, con gái đâu có kém cõi gì, tại sao bọn họ cứ thích con trai tẻ? Chính là vì thằng con trai tẻ thường rất lãng mạn, còn những kẻ đứng đắn thì thường lại ngây như khúc gỗ. Bọn con gái thà yêu cái thằng tẻ nhưng lãng mạn còn hơn cặp với thằng tốt nhưng dằn dặt. Hiểu chưa, Đồ Tồi?

Giờ tôi đã hiểu, vì sao tôi vẫn chần chừ đơn gối chiếc cho tới tận bây giờ, trong khi Thái lúc nào cũng có hàng lô xích xông các nàng vây quanh. Khổng Tử đã dạy: Ban sáng được nghe điều đạo lý, chiều có thể an tâm nhắm mắt xuôi tay. Xem ra, tôi đã có thể... yên tâm nhắm mắt được rồi.

- Nói một cách khác, các nàng rất dễ thể tất cho cậu không đủ chiều cao, không được đẹp trai cho lắm, hoặc không nhẹ nhàng tình cảm, không đủ quan tâm đến nàng từng li từng tí, không thông minh hài hước... nhưng không thể tha cho cậu tội thiếu lãng mạn.

- Làm gì đến mức độ ấy!

- Đồ tồi ơi, nỗi lòng của các cô gái cũng giống như tụi con trai luôn luôn hy vọng nàng của mình chưa hề cùng ai bao giờ ấy mà.

- Trời đất, mình thấy ở trên mạng mọi người phản đối quan niệm cổ hủ đó ầm ầm.

- Các cô gái phản đối quan niệm ấy thì có lý, chứ còn bọn con trai chỉ phản đối ngoài mặt mà thôi. Nếu tất cả các cô gái đều tin tưởng sâu sắc chỉ được yêu một người duy nhất để lấy làm chồng thì những người như mình thất nghiệp à? Vì thế, bọn mình mới phải cực lực phản đối ngay từ lần đầu tiên lên mạng. Hiểu chưa? Phải coi bỏ... cái nút thắt trong quan niệm của các nàng chứ.

Hóa ra là vậy, thảo nào mỗi lần ăn lẩu Thái cứ hết lời khen ngợi rau rất ngon, để cho chúng tôi cảm cổ ăn rau, còn cậu ta gấp thịt.

- Đối với các nàng, một năm chỉ có 5 ngày lễ quan trọng: Lễ tình nhân phương Tây, Lễ tình nhân phương Đông, sinh nhật, Ngày phụ nữ 8/3 và Lễ giáng sinh. Mình tung hoành ngang dọc trên tình trường đã mười năm có lẽ, bình thường có thể chê bôi các cô này nọ... nhưng vào những ngày lễ mình không bao giờ dám quên tí quà, chút hoa đến cống nạp.

- Thái chằm điếu thuốc, trút bầu tâm sự. - Một năm có 365 ngày, cậu tử tế suốt 360 ngày không bằng lãng mạn một tí trong 5 ngày này. Thường thì các cô gái sẽ tha thứ cho cậu không quan tâm đến cô ta suốt 360 ngày nếu cậu biết cách làm cô ta vui vẻ trong 5 ngày quan trọng này. Ngược lại cũng thế thôi, nếu cậu không đủ lãng mạn trong 5 ngày này thì cô ta sẽ quên phắt cậu đã tử tế thế nào trong suốt 360 ngày còn lại.

Trời đất, làm sao để Thái hết cơn bây giờ...

- Mình rõ rồi, nhưng đã trót... phải làm sao bây giờ?

- Không sao, đến lúc cần mình sẵn sàng hầu hạ cậu. Trong cái rủi cũng có cái may, vì cậu hay thất tình nên tử lượng của cậu càng ngày càng khá lên đấy. Nghĩ thế cậu sẽ thấy dễ chịu hơn một tí. Ấy gọi là tái ông mất ngựa, có mất thì mới có được.

Nói thì nói vậy, nhưng Tái ông kiểu như tôi thế này thì còn được mấy con mã nữa để mất đây?

Đêm xuống, tôi lại găm mình trong phòng nghiên cứu để vật lộn với cái luận văn. Kỳ thật,

phương trình vi phân quen thuộc sao hôm nay nghịch mắt thế. Dùng phương trình vi phân tích phân để giải thích hiện tượng tự nhiên thì gọi là khoa học, còn dùng trật tự sắp xếp của các vì sao trên trời để giải thích cuộc đời thì lại gọi là mê tín... Con mèo đáng ghét lại gào lên ba tiếng dài một tiếng ngắn. Lên mạng thôi nào, đăng nào đầu óc cũng tịt mịt rồi, chẳng viết lách gì được nữa.

- Đồ Tồi, mãi mới gặp lại anh. Anh khỏe không?

Cô ấy mong gặp tôi lắm hay sao? Mà muộn thế này vẫn online làm gì? Chẳng lẽ lại có chuyện buồn phiền nữa hay sao.

- May thật, chúng ta thật là có duyên số gặp nhau giữa đêm hôm khuya khoắt.

Tán theo kiểu các nhà thơ chắc cô ấy sẽ không chê tôi thiếu lãng mạn.

- Chẳng phải duyên số gì đâu. Em đợi suốt trên mạng từ lúc 2 giờ.

- Em nói thật đấy chứ? Sao phải đợi anh?

- Muốn nói chuyện với anh chứ sao, nếu không thì không ngủ được.

- Em bị hội chứng thích ngược đãi à? Làm sao cứ phải bị tra tấn vào lúc đêm hôm khuya khoắt mới ngủ được?

- ...

Mặt cười lần này giãn nở hết cỡ, hình như cô ấy cười to lắm.

- Đồ Tồi, tiếp tục chuyện lúc trưa nhé. Thế anh thấy làm quen trên mạng thì thế nào?

Trời ơi, cô ấy lại chuẩn bị chà đạp lên nỗi đau của tôi. Buổi trưa vừa bị Thái mắng cho một bài, bây giờ cho tiền tôi cũng không dám loạn ngôn nữa.

- Làm quen trên mạng... thì... thì... cũng lãng mạn! - Tôi không quen nói dối cho lắm, nói lời trái với lương tâm đến dòng chữ gõ ra hình như cũng run lấy bầy.

- Anh xạo, anh đâu phải người lãng mạn!

Thôi toi rồi, sắp đi uống bia chia buồn với Thái rồi.

- Đồ Tồi, anh nói gì đi chứ. Em thích nghe anh khoác lác.

- Nếu đã biết là khoác lác hà tất phải nghe...

- Đồ Tồi ơi, thế mới gọi là tri bất khả vi nhi vi chi. [1]

Trời ơi, cô ấy lại học tôi xuyên tạc vốn liếng thành ngữ quý báu của cha ông. Làm sao bây giờ, trong danh sách “con mồi bị săn đuổi” của tôi chỉ còn lại mỗi cô nàng này, nếu không khéo lại tay trắng mất.

- Đồ Tồi, anh treo máy à, hay đang suy nghĩ gì đấy?

- Ừ...m, anh đang nghĩ xem mặt trời hôm nay sao tròn thế.

- Giờ làm gì còn mặt trời, đừng đánh trống lảng. Em đợi anh những một tiếng rồi đấy.

Ghê gớm quá, kiểu ăn nói vòng vo tam quốc là sở trường của các nhà ngoại giao kia mà, thế mà cô ấy cũng lật tẩy ngay.

Trì hoãn xem ra không ăn thua, chỉ còn cách thật thà khai báo.

- Thật ra, làm quen trên mạng có lẽ... rất lãng mạn. Bởi vì, lãng mạn cần có đôi chút thoát ly thực tế, mà mạng Internet rất ít rất ít yếu tố chân thực, cho nên làm quen trên mạng rất có điều kiện để lãng mạn.

- Đồ Tồi ơi, vì sao mạng không chân thực? Nhân tính con người ta mới là hư ảo chứ.

- Đúng là như vậy. Nhân tính con người ta là hư ảo, cộng thêm mạng Internet “đồng phạm” giúp người ta ẩn giấu mình rất kỹ nên càng nhiều khả năng không chân thực. Máy tính có khả năng tạo ra ba loại người. Loại thứ nhất, bộc lộ những “cá tính tiềm ẩn” trên mạng. Bởi vì trong cuộc sống hàng ngày, con người ta phải thể hiện những phẩm chất bề nổi, phải đè nén cá tính sâu trong lòng, hoặc cũng có thể bản thân họ không cảm nhận được cá tính tiềm ẩn của mình. Khi không phải đối mặt với những tính toán so đo và những quan hệ chằng chịt ngoài đời, anh ta liền thể hiện ra cá tính chìm ẩn chứ không phải bản chất thường nhật.

- Hóa ra là vậy, thế còn loại thứ hai?

- Loại thứ hai sẽ biến thành típ người mà anh ta hướng tới. Tính cách con người muôn hình vạn trạng, ai cũng có típ người để ngưỡng mộ và mơ ước học theo. Mạng Internet cho anh ta cơ hội thực hiện ước mơ, thế là khi lên mạng anh ta liền trở thành một con người khác hẳn. Chẳng hạn như người trầm mặc ít lời sẽ trở nên hài hước dí dỏm, vui tươi nhí nhảnh. Hay một người ngượng ngịu xấu hổ sẽ biến thành kẻ sôi động năng nổ.

- Đồ Tồi, anh đang phịa chuyện đấy à? Thế còn loại người thứ ba?

- Anh phịa làm gì, đây là luận văn thạc sĩ của một cậu bạn học Tâm lý học đấy... Loại người thứ ba lên mạng để hoàn thành ước mơ vĩnh viễn không bao giờ với tới. Thượng đế đạo diễn cho mỗi người sắm một vai, bất kể “diễn viên” thích hay không. Nhưng trên mạng thì chẳng có Thượng đế nào, ai cũng tự đạo diễn và tự sắm vai mình thích. Nhiều cô gái thích đóng vai con trai, các bà cô 30 tuổi thích đóng vai tuổi teen, hay các cô gái xinh như... khủng long tự xưng là mỹ nhân giáng thế...

- Đồ Tồi ơi, anh thuộc loại nào? Còn em nữa, anh đoán em thuộc loại nào...

- Anh không muốn tin em thuộc loại thứ ba, bởi vì anh cũng không thuộc loại ấy. Đa phần trên mạng là loại thứ nhất, chắc là em cũng không phải loại ấy, bởi vì... em rất đặc biệt. Và anh được một người đặc biệt như em quan tâm, chắc anh cũng có chút đặc biệt. Vì thế, cả anh và em đều thuộc loại thứ hai.

- Anh thật là tay tán dóc siêu hạng. Vậy nếu cả hai chúng ta đều thuộc loại thứ hai thì tốt hay xấu?

- Đây không phải là vấn đề tốt hay xấu, mà là vấn đề nên hay không nên. Chúng ta nên làm loại thứ nhất chứ không nên làm loại người thứ hai hay thứ ba.

- Anh tiếp tục giảng đi, em xin tiếp thu...

- Loại người thứ nhất chân thực nhất, bởi vì cái mà anh ta thể hiện dù sao vẫn là một phần tính cách của chính anh ta. Xét từ một góc độ khác, Internet giúp anh ta bộc lộ những ưu điểm ẩn sâu trong lòng. Chả phải có bao nhiêu người post bài lên forum rồi dần dần phát hiện ra rằng mình có năng khiếu văn học đấy sao. Loại thứ nhất trưởng thành nhiều trong quá trình lên mạng. Loại người thứ hai ngu ngốc nhất. Bởi vì họ luôn ngưỡng mộ ưu điểm của người khác mà quên mất tự thưởng thức sự tài giỏi của chính mình. Nếu là chanh thì nên thích vị chua mới phải, đằng này lại thèm muốn ngọt ngào của mít mật, trong lúc ấy có khi chính mít mật lại đang ngưỡng mộ vị chua của chanh.

- Đồ Tồi, anh và em đều là chanh chua nhĩ! Vậy là... kẻ cắp gặp bà già!

- Chua thì có chua, nhưng chắc chưa đến nỗi... chua chát vậy. Hai quả chanh chua đụng phải nhau, cũng lãng mạn phết đấy chứ!

- Đồ Tồi ơi, đừng vờ lãng mạn nữa. Anh đúng là loại người thứ hai, mong muốn trở thành người lãng mạn.

Hức, lại bị cô ấy bắt vớ. Xem ra cô nàng này còn chua hơn tôi.

- Đồ tồi này. My ears will go on... mời anh cũng go on...

- Loại thứ ba đáng thương nhất. Họ chỉ vui khi đóng những vai vĩnh viễn không thuộc về mình. Dù đạt được niềm vui, họ cũng không thể tận hưởng lâu dài. Và họ sẽ trở thành... người tâm thần phân liệt trên mạng. Họ thường “đầu tư” toàn bộ tình cảm lên mạng, đến khi offline sẽ không biết làm gì.

- Đồ Tồi ơi, nói cho em biết vì sao anh thuộc loại người thứ hai?

- Đơn giản thôi, bởi vì anh là người rất bình thường, không cao không thấp, không gầy không béo, không đẹp không xấu, không tốt không tồi. Dù đã quen với sự bình thường đến nhàm chán nhưng cũng có lúc anh muốn bứt ra khỏi nhàm chán. Vì thế, mỗi khi lên mạng anh liền trở thành loại người thứ hai.

- Anh vừa nói rằng đôi khi anh cũng khá đặc biệt?

- “Đặc biệt” cộng thêm “bình thường” thành ra “đặc biệt bình thường”. Vì vậy anh lại càng mong mình trở thành một người khác biệt hơn.

- Thế anh muốn thành người như thế nào?

- Đương nhiên là như cậu Thái, lãng mạn và đa tình, hài hước và sôi động. Đấy chính là điều anh thiếu.

- Thế còn em...?

- Em á? Anh không biết. Em muốn tung bay trong điệu nhảy, muốn bộc lộ hết mình sự thanh xuân tươi trẻ. Nhưng nếu đây là điều em không thể làm được, thì chỉ có hai khả năng: một là em sắp sửa già đi, hai là thời gian của em chẳng còn bao lâu nữa.

Không lẽ tôi nói sai điều gì, mãi không thấy message hồi âm... Tôi tự trách mình dở hơi, tự nhiên triết lý lằng nhằng làm gì. Ba cái thứ này trong luận văn thạc sĩ của thằng bạn thật đấy, nhưng nó có qua được đợt bảo vệ báo cáo đâu. Đợi thêm chút nữa, xem có phải cô ấy bị treo máy không. Còn nhớ một lần, cô bạn của Thái gửi message.

- Thái, em đã hai tháng rồi...

Mới đọc đến đây cậu ta đã choáng váng, xây xẩm mặt mày, lập tức thanh minh thanh nga mình vô cùng cẩn thận, lẽ nào OK siêu thị có vấn đề... thì may quá cô bạn lại gõ tiếp:

- Sorry, lúc nãy treo máy, hai tháng rồi... không gặp anh, nhớ anh quá!

Làm Thái suýt nữa truy tim! Rút kinh nghiệm nên tôi kiên nhẫn chờ, mấy phút trôi qua dài như mấy tiếng đồng hồ. Tôi muốn xin lỗi, nhưng chẳng biết nói thế nào. Chờ mãi... đến khi cô ấy viết:

- Đồ Tồi ơi, chúng ta gặp nhau đi!

Tôi gõ ngay phím O K... không hề do dự...

Làm cách nào nhận ra em đây? Đừng bảo anh cầm một bông hoa hồng làm tín hiệu đấy nhé. Cầm hoa đi tặng một người chưa hề biết mặt thì thật là xuân ngốc.

Chương 4: Gặp mặt

Tôi offline lúc trời tờ mờ sáng. Lần trước chat với cô ấy bỏ ăn trưa, tức là “quên ăn”. Lần này lại hi sinh giấc ngủ, nghĩa là “quên ngủ”. Có cả quên ăn lẫn quên ngủ, hai chúng tôi đã “sâu nặng” ra phết rồi đấy chứ.

Dù đã quyết định gặp mặt, nhưng chúng tôi không bàn chi tiết cụ thể của cuộc gặp. Và còn ăn ý hơn, chúng tôi vẫn gặp nhau mỗi ngày vào lúc 3 giờ 15 phút sáng, rồi nói chuyện đến khi trời sáng bạch. Nói chuyện gì không cần hẹn trước, cứ đến lúc ấy khắc có chuyện để nói. Đương nhiên, chúng tôi không nói ba cái chuyện tán tỉnh lằng nhằng, cũng không phải chuyện các cô diễn viên làm mất hai mí, nâng ngực... Còn về khoản tên họ, Thái đã từng nhắc nhở tôi tuyệt đối không được hỏi, bởi vì hỏi tên rồi thì phải nhớ, rui có nhiều nàng thì dễ bé cái nhầm lẫn. Tôi hỏi:

- Thế làm sao phân biệt các nàng với nhau?

- Đặt cho các cô cùng một cái nick. Hơn nữa, các cô càng đẹp càng hay bị hỏi tên, càng hay bị hỏi thì các cô càng dễ bức, nếu không thêm hỏi có khi cô ta lại tự động xưng tên ấy chứ.

- Thế cô ra xưng tên rồi thì phải làm sao?

- Good question...- Thái vỗ vỗ vào vai tôi tán thưởng, ra chiều khen ngợi hậu sinh khả úy. – Đầu tiên phải ca ngợi tên cô ta đẹp, dùng một trong bốn tính từ: “sâu sắc”, “đặc sắc có một không hai”, “tuyệt vời”, “rất thân thương”.

Nếu tên cô ta chỉ có trong tiểu thuyết cổ lỗ sĩ thì khen là rất sâu sắc. Nếu kỳ dị khó nghe thì khen là đặc sắc có một không hai. Nếu mà “xưa như Diễm” thì khen là tuyệt vời. Còn nếu rất rất tầm thường thì khen là thật thân thương. Rồi sau đó, không cần nhọc công nhớ làm gì, bởi vì nếu cậu rất thích cô ta thì sẽ tự khắc nhớ được, còn nếu không thích thì cố nhớ cũng chả nhớ nổi.

- Cao siêu, khó hiểu quá!

- Đồ tồi ời, các cô gái gọi điện cho cậu, thường rất thích cậu đoán xem cô ta là ai, đúng không? Một mặt để cho vui, mặt khác là muốn dò xem cậu có năng nào khác không. Để tránh trường hợp nhớ có đoán nhầm hoặc quên bém mất, hãy nhất loạt gọi các cô ấy là “em thương” hay “bé yêu” gì đấy. “Dĩ bất biến ứng vạn biến”.

Thái lôi ra một quyển sổ “danh sách nạn nhân”.

- Cậu xem này, các cô của mình đều không có tên gì sất. Nói chung thì mình ghi nhớ các cô ấy bằng chiều cao, cân nặng và số đo ba vòng, cộng thể ký hiệu tính cách. G là ghê gớm, K là kiêu kỳ, Nh là nhiệt tình, Ng là ngây thơ, D là dịu dàng; cột ghi chú chứa thêm ngày sinh, địa điểm và thời gian hôn nhau lần đầu, mình bị mấy cái tát trong tình trạng thời tiết như thế nào, cuối cùng là cô ta ăn mặc ra sao và hay dùng son môi màu gì.

- Thế mà cũng gọi là yêu á? Cậu đùa à?

- Đồ Tồi ời, cậu đúng là quá ít kinh nghiệm. Các cô gái làm sao có thể tin được rằng cậu không nhớ nổi tên cô ta nếu cậu ghi nhớ rõ ràng từng chi tiết nộ hôn đầu tiên giữa hai người. Cậu có trót gọi nhầm thì cô ấy cũng cho là cậu đùa, rồi đập một cái vào vai cậu và nũng nịu:

- Ừ ừ, anh tệ lắm!

Đồ Tồi ời, phải ghi nhớ cậu “quân tử dám làm dám chịu”. Nhân dịp ấy, cậu phải nhận ngay:

- Phải đấy, anh tệ lắm. Anh nói thật đấy.

Thế là các cô nàng sẽ thấy cậu càng đáng yêu và đáng thương hơn. Qua “cửa ải” này, cậu sẽ không còn bị lương tâm khiển trách nữa.

- Vì sao?

- Cậu đã thú nhận thật rồi còn gì, cậu còn khuyến cáo cô ta mình rất nguy hiểm. Nếu cô ta cứ cố lao vào thì đâu phải lỗi tại cậu. Đông Gioăng không thích cậu nữa mà cá cứ nhảy đến ôm cậu thì cũng đành phải chiều thôi chứ biết làm sao. – Thái nhún vai, làm ra vẻ vô tội. – Cậu đừng nghĩ

mình lằng nhằng, mình cũng có nguyên tắc chó bộ. Mình rất nguyên tắc khi trả lời các nàng. Con gái thường hay hỏi những câu nguy hiểm thế này:

- Anh có người khác nữa phải không?

Và....

- Trước em anh có bao nhiêu bạn gái?

U hu hu, hai câu hỏi đều là đòn chí tử đối với Thái, tôi không tin cậu ta có thể qua được hai cửa ải này mà không nói dối.

- Đáp án thứ nhất rất đơn giản. Mình sẽ thật thà khai rằng, mình có nhiều cô bạn gái khác, các cô ấy đều tên là “em yêu”. Thế là nàng tưởng trong tim mình chỉ có mỗi nàng và rồi rít xin lỗi ngay.

Đôi khi có một cô nàng ghê gớm, không chịu buông tha ngay mà cứ gặng mãi mình sẽ thề độc, càng độc càng tốt, mình chỉ nói thật chứ có nổi dối đâu mà sợ trời phạt. Câu thứ hai khó “xử lý” hơn một tẹo, mình sẽ nhường nàng nói trước. Nếu nàng không chịu nói thì hòa cả làng. Nếu nàng nói, mình sẽ đáp rằng: “Em đã nói hộ cả anh rồi, cần gì anh nói lại lần nữa”. Nếu nàng vẫn gặng thì mình bảo: “Nghe chuyện của em anh thấy trong lòng thêm ganh tị, thêm cả khổ đau, Anh không muốn đặt nỗi ghen tị và đau khổ ấy lên vai người con gái anh yêu”, thế là ổn. Nếu nàng vẫn nài thì mình sẽ nói: “Thôi được, anh khai hết! Trước giờ anh vẫn tưởng đã có xxx người con gái đi qua cuộc đời anh. Nhưng đến khi gặp em anh mới biết, những người ấy không hề đọng lại trong lòng”

- Này này, cậu hơi....vung vãi tình cảm đấy!

- Ồ không không. Mình đa tình chứ không vung vãi tình cảm.

- Thì có gì khác nhau?

- Đồ Tồi ơi, khác quá đi chứ lì. Cũng có chữ “tình” đấy nhưng “đa” là nhiều còn “vung vãi” là hoang phí. Nhiều nhưng chưa chắc đã hoang, còn hoang phí cũng chưa chắc là vì nhiều. Chẳng hạn, người nhiều tiền chưa hẳn tiêu xài bừa bãi, còn người tiêu xài bừa bãi chưa hẳn đồng nghĩa với giàu tiền. Nhiều tiền hay không là do năng lực, tiêu nhiều hay không là do tính cách. Xét ra mà nói thì mình là loại người rất rất giàu mà rất rất keo.

- Cậu đùa đấy à, cậu mà gọi là keo thì mình....mình là gì???

- Cậu đương nhiên là người keo hơn mình! Nhưng đó là vì cậu chả có tí tiền nào, hiểu chưa?

Hứ, tên Thái chó chết lại chọc vào nỗi đau của tôi.

- Đồ Tồi ơi, thật ra nguy hiểm nhất không phải là loại người giàu có mà keo kiệt như mình đây. Nguy hiểm nhất là loại chẳng có tí tiền nào mà ưa tiêu xài hoang phí cơ.

Thái mà không nguy hiểm, thì chắc tôi chắc là....Bộ trưởng bộ an ninh quốc phòng!

- Thôi nhé, giờ lên lớp ngẫu hứng hôm nay đến đây là hết. Mình phải đi gặp cô K-136-47-83-51-81. Đừng hỏi tên nàng. Nhớ kỹ lời mình, cá không ăn muối cá ươn, nhé! – Thái rống lên bài

“Xung phong” rồi rồi khỏi phòng.

Tôi là học sinh tốt, lẽ đương nhiên tôi rất thắm nhuần “bầu tâm sự” của Thái. Vì thế, mãi sau này tôi vẫn không biết tên thật của Flying Dance, cô ấy cũng không hỏi tôi bao giờ. Không lẽ đây là một “Ms Thái”, đôi khi tôi hơi thắc mắc.

3 giờ 15 phút đêm, lại đến giờ.

- Đồ Tồi, hôm nay anh thế nào?....

- Thật ra, cuộc sống của anh vô cùng đơn giản và đơn điệu. Một ngày tốt đẹp là ngày không có gì tồi tệ.

- Thế....hôm nay có gì tồi tệ không?

- Tạm ổn. Mấy hôm trước giờ giấc, hơi cảm lạnh một tý.

- Khỏi chưa? Còn đủ sức gõ bàn phím không? Em hôm nay rất vui đấy.

- Anh khỏi lâu rồi, chỉ còn hơi đau đầu, sốt cao, ho hen, chảy nước mũi, đau cổ họng và đau bụng đi ngoài.

- Đồ Tồi, anh tồi thật! Rốt cuộc anh khỏi chưa?

- Chỉ cần được nhìn thấy em, anh sẽ khỏi ngay không cần thuốc thang.

- J...

Lại cái mặt cười. Cái nhà cô này! Tôi đã cố hết sức bình sinh nhắc cái chuyện gặp nhau, thế mà cô ấy chỉ đáp lại bằng cái mặt cười, như mọi lần.

- Thế hôm nay em thế nào, cô nàng Flying Dance xinh đẹp? – Đến lượt tôi hỏi, không được cam chịu vai trò bị tấn công. Tôi cảm thấy...hôm nay cô ấy có điều gì đó rất không bình thường.

- Đồ Tồi à, nói chuyện với anh là lúc vui vẻ nhất trong ngày của em đấy.

Flying Dance đột nhiên quăng ra một câu khiến nhịp tim tôi loạn cả lên. Không phải do cuống, trước giờ tôi có cuống lúc chat với cô ấy đâu, tôi rất nhẹ nhàng thanh thản là khác. Có lẽ là do hơi....cảm động. Giờ đây tôi mới thấy bỡ ngỡ với những cái mụn trứng cá nổi đầy chi chít do triền miên thức đêm nói chuyện với Flying Dance suốt thời gian qua.

- Vì thế...em sợ gặp nhau rồi...chúng ta không còn được chat cùng nhau thế này nữa.

- Quý cô nương hà có gì nghĩ vậy?

- Đồ Tồi ơi, anh ngốc thế, tức là em không xinh! Em sợ anh thất vọng rồi...phăng – teo em luôn.

- Chả sao cả, đằng nào anh cũng không đẹp trai.

- Làm sao đồ đồng thể được, cổ nhân dạy là “trai tài gái sắc” kia mà! Anh có tài thì em phải có sắc chứ lại.
 - Ôi giờ ơi, anh thì có cái tài....con khỉ gì đâu. Thôi em đừng hoãn binh nữa, gặp nhau đã rồi tính.
 - Đồ Tồi, anh hơi bị thô lỗ đấy! Dù gì thì em cũng là một thực nữ, dù rằng không yếu điệu cho lắm.
 - Con khỉ thì có gì mà thô, chỉ ...hơi thô thô thôi.
 - Đồ Tồi này, hình như anh nói chuyện hơi....khác người bình thường....
 - Hình như gì nữa em, chắc chắn là vậy.
 - Thế anh thử nói xem còn lý do gì để chúng ta gặp nhau?
 - Quá đơn giản, em thì không đẹp, anh thì không giỏi. Hai kẻ...bần cùng khố rách thì phải đùm bọc lấy nhau.
 - J...Thôi được...anh chọn ngày đi.
 - 7h rưỡi tối nay, em chọn địa điểm.
 - McDonal gần đường Đại Học. Nơi đó sáng sủa, để anh đỡ bị giật mình.
 - OK, à....em nhớ ăn cơm trước khi đi, kéo anh mất...cả người lẫn tiền.
 - Đồ Tồi, anh thật đáng đánh đòn.
 - Làm cách nào nhận ra em đây? Đừng bảo anh cầm một bông hoa hồng làm tín hiệu đấy nhé. Cầm hoa đi tặng một người chưa hề biết mặt thì thật là xuẩn ngốc.
 - Em đi đôi giày lười màu cà phê, bít tất màu cà phê, quần bò vẩy màu cà phê, áo len sợi màu cà phê, và đeo ba lô màu cà phê.
- Ghê thật, tôi cũng không phải tay vừa.
- Anh đi giày thể thao màu xanh, tất màu xanh, quần bò màu xanh, áo sơ mi dài tay màu xanh, và khoác một cái ba lô xanh. – Trừ cái ba lô mượn cậu em khóa dưới, còn các món kia tôi đủ cả.
 - Đồ Tồi ơi, anh vẫn thua em. Em còn nhuộm high-light màu cà phê nữa.
 - À..ừm...thế thì anh chỉ còn cách mặc nốt cái quần sịp màu xanh.
 - Hihhi, đừng cố nữa, thua thì nhận đi.

Làm sao tôi phải chịu thua cơ chứ,quả thật là tôi có một sê-ri quần sịp đủ bảy màu đỏ - da cam - vàng - lam - chàm - tím, mặc lần lượt suốt tuần. Mỗi ngày một màu, vừa “lộng lẫy” vừa dễ

nhớ ngày tháng, hôm nào quên mất thứ mấy chỉ cần liếc cái biết ngay.

- Đồ Tồi ơi, anh chuẩn bị đi. Tối gặp nhau!

- Vâng ạ! Thế em có chuẩn bị không?

- Em thì chắc không cần, bởi vì em không có chút kỳ vọng về tương mạo của anh mà!

Lại chiếu tướng tôi quá nữa.

- Đồ Tồi ơi, em phải đi ngủ sớm đây. Thiếu ngủ trông ghê lắm.

- Em cứ yên chí nhón đi. Nếu mà trông em “ghê lắm” thì không phải do thiếu ngủ đâu. – Đại trượng phu mười năm không quên thù cũ, tôi cũng chiếu tướng cô ý một phát.

- Ha ha, Đồ Tồi thông minh! Em đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi...]

- Ừ, thế nhé, chúng ta ...cùng nhau đi ngủ.

- Đồ Tồi! Anh quá đáng.

- Ui đâu có, anh bảo cùng....một lúc, chứ không phải cùng...một chỗ mà em.

- Thôi được rồi, tùy anh khua môi múa mép sao cũng được. Ngủ muộn hại da mặt lắm đấy. Bye anh.

Tôi offline rồi định đi làm một giấc ngon lành. Nhưng làm sao không thể nhắm mắt, cứ lật qua lật lại như rán bánh trên giương. Hình như tôi loáng thoáng mơ thấy mình biến thành cậu bé trong “Công viên Kỷ Ju-ra” bị con khủng long săn tìm ráo riết.

- Đồ Tồi, dậy ăn trưa nào! – May quá, Thái gọi tôi dậy kịp thời, không thì tí chết.

- Thái ah, tối nay mình đi gặp Flying Dance. Hơi căng thẳng nên....nuốt không vô.

- Đồ Tồi ơi, thế thì càng phải ăn đủ vào, còn có sức ...chạy trốn.!

- Đừng đùa nữa. Cho mình lời khuyên gì đi.

- Đồ Tồi ơi, cái cò vút vào tay ai thì tự khắc người ấy có phản xạ phất nó lên, thế tức là.....

- Tức là sao?

- Tức là “cò đến tay ai người đó phất”. Đừng lo quá già trước tuổi.

Dù được động viên bằng dẫn chứng rất mực.... khoa học nhưng tôi vẫn lo lắng lắm. Tôi không ngừng liếc nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ...

- Thái, mình đi đây.

- Đồ Tồi, nhớ mang theo điện thoại, mình sẽ nhắn tin cho cậu.

- Mình không mang đâu, mình muốn nói chuyện tử tế với cô ấy.

- Chàng Kinh Kha hỡi, hãy đi đi chàng nhé! Gió chiều hiu hắt sông chảy quanh quanh, hiệp sĩ ra đi đầu không ngoảnh.....

- Thái, cậu không có cái gì tử tế hơn à?

- Được thôi, lát nữa mình đi mua ít bia. Đợi lúc cậu về chúng mình cùng uống.

- Đồ...chó...sắp....chết! Làm sao cậu biết mình sẽ lại thất tình?

- Đồ Tồi, cậu hiểu nhầm rồi. Ấy là mình chúc mừng thành công của cậu!

Dù biết Thái đang chọc ngoáy nhưng tôi cũng chả còn tâm trí nào cãi cò với cậu ta.

Flying Dance nhẹ nhàng hất tóc ra phía trước, có vài sợi màu cà phê nhạt lẫn trong mái tóc đen tuyền. Mỹ nhân quả không hổ danh mỹ nhân, đến dáng điệu hất tóc cũng hấp dẫn.

Chương 5: Triết học cà phê

Bảy giờ tối là khoảng thời gian thích hợp nhất cho những người chưa từng gặp mặt. Vào giờ này, thường đã ăn uống xong xuôi nên không cần tốn thời gian suy nghĩ đi ăn ở đâu, nguyên chuyện bàn luận ăn món gì đã mất đến cả nửa tiếng đồng hồ.

Tai hại nhất là ăn cơm thì khá tốn tiền, mà đối với anh học trò nghèo như tôi, “tặng xin, giảm mua, tích cực cầm nhăm” là chuyện tối cần thiết. Hẹn nhau ở hàng McDonal, chỉ cần gọi hai cốc Coca (cốc nhỏ, khỏi cần cốc to cho tốn) và một túi khoai tây chiên là có buổi tối ngon lành. Thêm nữa, không ăn cơm thì đỡ phải sẫm soi về cách ăn uống của đối phương. Tôi còn nhớ Thái kể chuyện đi ăn với cô bạn gái mới quen, cô nàng cuống quá, đến nỗi cắt miếng thịt bò bíp-tết bắn bụp lên mặt Thái. Lần đầu gặp mặt tốt nhất đừng lôi nhau đi ăn, nếu bắt buộc phải ăn thì tốt nhất đừng ăn đồ Tây, để đề phòng án mạng trong trường hợp hai bên không...hợp cạ.

- Chào Đồ Tồi, anh đến sớm vậy?

Tôi đang dần mặt nghĩ ngợi lung tung thì một cô gái đến sát đằng sau tự lúc nào, đập vào vai tôi mấy cái. Mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh, tôi vẫn cực kỳ sửng sốt khi nhìn thấy cô ấy. Nếu không phải cô ấy mặc bộ-đồ-cà-phê như đã hẹn, nếu không phải cô ấy gọi bằng nick của tôi, tôi sẽ ngỡ cô ấy đến hỏi đường.

Một phút trước đây, trong tâm niệm của tôi, mỹ nhân chỉ tồn tại trên phim ảnh và tivi, hay cùng lắm cũng chỉ là một người qua đường lướt qua vai rồi mất hút ở một nơi xa....

Thế nhưng cô gái đang đứng trước mặt tôi vô cùng xinh đẹp, bằng xương bằng thịt. Đôi khi, xinh hay không còn tùy vào mắt người nhìn, có thể người này nhìn thì đẹp, còn trong mắt người khác chỉ tầm tầm. Nhưng tôi dám chắc, không ai không công nhận cô gái này là một mỹ nhân. Tôi chẳng có năng khiếu văn học cho lắm, vốn từ dùng để miêu tả một cô gái đẹp cũng chỉ vển vển mấy từ sáo mòn như hoa ghen liễu hờn, chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng

thành...
Các cụ xưa đã dạy "hồng nhan bạc mệnh", nếu quả thật sắc đẹp và tuổi thọ tỷ lệ nghịch với nhau thì tôi dám chắc Flying Dance sẽ vô cùng....đoản thọ. Một cô gái tươi đẹp nhường này hình như không nên có liên can gì đến một kẻ như tôi mới phải. Nhưng có lẽ vui quá hóa..bình thường., bị sắc đẹp của cô ấy làm kinh ngạc đến cực điểm, thành ra tôi lại trở nên bình tĩnh lạ thường:

- Em ăn cơm chưa, mình vào McDonal nói chuyện nhé?

- Anh giỏi thật đấy. Hẹn thế này cũng đỡ hao tiền.

Chiêu bài tiết kiệm đã bị cô ấy lật tẩy, tôi chỉ còn cách cười trừ chữa ngượng. Vì cô ấy xinh đẹp nên tôi đành dứt ruột gọi cốc Cốcca bự tổ chẳng và những hai gói khoai tây chiên.

- Đồ Tồi ạ, lần này anh mời em, lần sau em để anh mời....

Cô này, đùa à, rõ ràng cô ấy đang “lợi dụng” tôi. Nhưng nghe thấy “lần sau” thì tôi lại vui, còn có một tia hy vọng!

- Anh có theo đạo không? Em là con chiên, em phải cầu nguyện một tẹo, được chứ?

- Anh chỉ khẩn khứa linh tinh thôi, không đến mức tin tưởng tuyệt đối lắm. Nhưng anh có thể cầu nguyện cùng em.

- Anh đừng học mấy chính khách trên tivi, cầu nguyện thế giới bình an gì gì nhé.

- Đương nhiên rồi, anh chỉ cầu nguyện cho tờ tiền mua đồ ăn lúc này yên nghỉ nơi két bạc nhà hàng.

- Ui da, anh thật là keo kiệt, hi hi hi

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng cười của cô ấy, nhẹ nhàng và giòn tan, như khoai tây chiên.

- Nhìn thấy em anh có....thất vọng không?

Gặp cô gái đẹp thế này mà thất vọng thì khéo phải nhảy lầu tự tử khi thấy các cô gái dung mạo tầm tầm.

- Sao cơ?

- Bởi vì, em đã bảo là em không dễ thương mà. Cho nên khi thấy em anh sẽ cảm thấy...rất trái ngược so với tưởng tượng.

Hóa ra cô ấy vòng vo tam quốc để tự ca ngợi mình!

- Vậy tại sao em lại bảo em không dễ thương?

- Nhưng em có bảo em không xinh đẹp đâu.

Ài dà, cái cô này nói chuyện giống tôi quá. Cô ấy xinh tề, chứ không còn xứng danh với biệt hiệu Đồ Tồi hơn cả tôi.

- Mà trông anh cũng hiền lành đấy chứ, đâu đến nổi tề.

Híc, “hiền lành” là một tính từ dễ lẫn lộn. Tôi cảm thấy trong óc các cô, hiền lành với đàn độn không cách xa nhau là mấy. Tôi bắt đầu “soi” cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt. Đẹp cũng là một tính từ mơ hồ, bởi vì đẹp có rất nhiều kiểu. Có kiểu đẹp lạnh lùng băng giá như Nữ Hoàng, thanh tú thoát tục như Đức mẹ, ngây thơ rạng rỡ như Công chúa Sissi, tình nghịch bất cần như Triệu Vi, thông minh, khéo léo như Hoàng Dung, lại có kiểu đẹp ân cần tha thiết như Nhậm Doanh Doanh...

Nhưng Flying Dance không giống họ. May mà cô ấy không giống họ, cô ấy vẫn là con người thực bằng xương bằng thịt hiện hiện trước mặt tôi. Tôi bị gương mặt cô ấy hấp mất hai phần hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên, rồi bị giọng nói hấp đi sáu phần, chỉ còn lại mỗi tạo hồn vía nên chẳng thể ngấm kỹ vóc dáng cô ấy ra sao.

Một lúc sau mới có dịp ngấm kỹ Flying Dance. Cô ấy rất gầy, xém tí nữa là gió thổi qua cũng ngã. Chưa từng thấy tuyết bao giờ nên tôi không dám dùng từ trắng như tuyết để miêu tả nước da của cô. Cô ấy mặc đồ màu cà phê nên tôi liên tưởng đến sữa, và cô ấy giống... một tách cà phê thơm phức. Cô ấy đang ngồi nên tôi không nhìn thấy chiều cao thực. Nhưng ban nãy khi gọi đồ ăn tôi đã nhìn vào mắt cô, mắt tôi phải xéo xuống chừng 200, quãng cách giữa 6 con mắt của chúng tôi (tôi có 4 mắt) khoảng 20cm, vậy độ chênh lệch chiều cao giữa tôi và cô ấy sẽ là $20 \times \tan 200 = 7.3$. Tôi cao 1m71, suy ra cô ấy cao độ 1m64. Tóc của cô ấy phủ dài qua vai chừng 10cm, mặc dù chưa đến ngang lưng, nhưng cũng khá dài rồi. Ô, cô ấy bảo nhuộm tóc màu cà phê cơ mà, sao vẫn đen nhánh thế kia?

- Tóc em đen quá, em có nhuộm thành màu cà phê đâu?

- High-light tức là chỉ nhuộm vài sợi chứ không nhuộm cả đầu, Đồ Tồi ạ. Em thấy cũng hay, cho anh xem có đẹp không này.

Flying Dance nhẹ nhàng hất tóc ra phía trước, có vài sợi màu cà phê nhạt lẫn trong mái tóc đen tuyền. Mỹ nhân quả không hổ danh mỹ nhân, đến dáng điệu hất tóc cũng hấp dẫn.

- Đương nhiên là đẹp rồi, em cạo trọc đầu đi cũng vẫn đẹp.

- Hi hi hi, anh đừng có khen quá, em sinh ra kiêu. Có điều...anh nhìn cũng khá chuẩn đấy.

Tôi lại nghe thấy tiếng cười của cô ấy, như lát khoai tây chiên giòn rưới sốt cà chua, thanh thoát, giòn giã và thêm chút chua chua ngọt ngọt.

- Tại sao em thích màu cà phê?

- Vì em thích cà phê.

- Mặc nguyên bộ cà phê thế này....có kỳ lắm không?

Câu hỏi to đùng của tôi từ nãy đến giờ nếu không biết đáp án chắc tôi mất ngủ mất. Tôi không nghĩ cứ thích cà phê thì phải mặc cả bộ cà phê lên người. Nếu thế, người thích sinh tố dưa hấu sẽ mặc cả bộ đồ quạch, người thích trà xanh mặc bộ xanh lè, còn người thích nước khoáng thì không lẽ mặc quần áo....trong suốt?

- Đồ Tồi ơi, anh nghe đến “triết học cà phê” bao giờ chưa?

- Chưa hề, thế nào cơ?

- Dù đều là cà phê, nhưng mỗi loại cà phê lại có vị đắng, ngọt, thơm dịu....khác nhau, tùy theo phong cách rang tẩm. Màu tất và giày của em rất đậm, như cà phê chồn rang thật kỹ, cháy khét, đắng và không chua.

Màu quần nhạt hơn một chút, như cà phê Mô-ca đặc biệt, hơi chua chua dịu dịu. Màu áo len của em nhạt hơn ít nữa, như cà phê Bra-xin xay kỹ mịn màng, đậm hương nồng nàn. Còn ba lô trong màu đậm bên ngoài nhạt và có nhiều con vật lủng lẳng các màu, như cà phê Ca-pu-chi-nô pha sữa rắc bột quế thơm lòng, vừa ngọt ngào, thơm lừng, vừa đậm đà, quyến rũ...

Tôi ngây người ra một lúc lâu, không thốt nổi nên lời, không cầm được ngắm kỹ cô gái ngồi trước mặt lần nữa. Trước buổi tối nay, cô ấy hiện diện trên mạng, bằng ID, không chút da thịt. Giờ cô ấy ngồi đây bằng xương bằng thịt trước mắt tôi, nói chuyện, cười vui, trêu chọc tôi. Vậy mà tôi cần có cảm giác như trong mơ, hay nói đúng hơn, từ khi bước vào cửa hàng với cô ấy tôi đã bắt đầu chìm vào cõi mơ...

- A ha ha, Đồ Tồi ơi, anh lại treo máy rồi à? Anh im lặng mãi thế?

Có lên mạng đâu mà treo máy?! Tiếng cười thánh thót của cô ấy kéo tôi trở về với hiện thực.

- Anh đang vất óc tìm từ thích hợp để ca ngợi óc thông minh của em.

- Nịnh nọt quá! Thế anh thử nói tại sao anh mặc nguyên cả cây màu xanh. Nếu không thì phải chịu thua em đấy.

Chịu thua á? Trong từ điển của mỗi đây hình như không có từ này. Màu xanh lam chính là màu tôi yêu thích nhất, nhưng giờ phải bịa thế nào đây. Bài diễn thuyết “triết học cà phê” tuyệt vời quá, hóa ra đầu óc Flying Dance không hề thua kém dung nhan. Hay là tôi cũng theo lao, lấy Lực học làm chủ đề bịa.

- Bởi vì anh học Thủy lực học, mà các chất lỏng thông thường đều có màu xanh, vì thế anh thích màu xanh.

- Rồi thì sao? Mr.Đồ Tồi ơi, đừng cố quá mà....quá cố. Thua một cô gái đẹp không đến mức xấu hổ lắm đâu. Cổ nhân đã dạy anh hùng khó vượt ải mỹ nhân.

Flying Dance khế cắn vào ống hút, hơi khế cười nhìn tôi. Chiêu này độc thật, thua keo này tức là tôi không phải anh hùng, còn nếu thắng thì cũng chỉ là anh hùng bại trận. Mặc kệ đi, dù sao tôi cũng không phải anh hùng, em hùng gì cả, tôi là Đồ Tồi!

- Mặc dù đều là nước, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau, do khí hậu nóng lạnh và độ sâu dòng chảy. Giày và tất của anh rất đậm, như dòng nước biển Thái Bình Dương, thâm trầm và u uất. Quần bò của anh hơi nhạt hơn một chút, có loang vệt bạc, như nước biển Bắc Cực băng giá. Sơ mi nhạt hơn chút nữa, như nước trong bể bơi, biếc xanh và sáng sủa. Cuối cùng là ba lô bên trong đậm, bên ngoài nhạt có dây đeo màu xanh lục sẫm, như nước hồ trong vắt có vài chú cá con soi bóng hàng liễu ven bờ, vừa sinh động, vừa vui mắt, vừa tĩnh mịch.

Lần nay đèn lợt cô ấy “treo máy”. Nhìn Flying Dance chăm chú ngắm tôi, tôi bất giác tự hỏi cô

ấy cũng cảm thấy đang trong mơ chẳng. Nhưng nhìn ngoại hình mà xét, tôi dám chắc giấc mơ của tôi sẽ ngọt ngào hơn cô ấy rất nhiều.

- Hi hi hi, coi như anh vượt qua thử thách.
- Có thưởng quà gì không? Hay thưởng tiền cũng được.
- Đương nhiên là có thưởng rồi! Em đang cười duyên với anh đây còn gì!
- Úi cha, phần thưởng quý giá quá! Anh cũng cười mấy cái trả lại em nhé!
- Đồ Tồi ơi, chỉ có mỹ nhân mới cười nghiêng nước nghiêng thành. Anh mà cười chắc...nghiêng hết cốc Côca mất.
-!
- Em học khoa Ngoại ngữ, anh học gì?
- Anh vốn là con nhà bùn đất, cho nên học Thủy lợi là hợp nhất....
- Đồ Tồi à, sao anh bắt chước bài phú của Gia Cát Lượng thế?
- Anh nghĩ nói thế mới ra vẻ có học hành.
- Làm gì phải ra vẻ, anh có học hành cẩn thận mà.

Ồ cái cô này, lại học cách đối đáp của tôi. Nhưng cùng một câu nịnh nọt chưa loét từ miệng cô ấy nói ra êm ái biết bao.

- Em sinh ngày 15 tháng 3, sao Song Ngự, anh thì sao?
- Anh 13 tháng 11, sao Bọ Cạp. Em hỏi để làm gì?
- Xem tính cách có hợp nhau không ấy mà.
- Trên đời này làm gì có sao nào không hợp với sao nào, chỉ có người này không hợp với người kia thôi.
- Hoàn hảo! Nào, chúng ta cùng cạn cốc vì câu nói của anh!

Cô ấy giờ cốc Côca, làm bộ sắp uống cạn. một cô gái xinh xắn, đáng yêu bắt chước cách hào sảng của đàn ông trông thật là ngộ nghĩnh. Chạm cốc với Flying Dance, tôi vô tình chạm ngón tay vào ngón tay cô. Có lẽ do Coca ướp đá, ngón tay cô ấy lạnh ngắt.

Trong lòng ai cũng có một cái hộp kín, cất giữ những điều bí mật. May mắn sẽ gặp được một vài người có chìa khóa mở hộp giúp ta, nhưng cũng có người suốt cả đời chẳng gặp được ai. Chạm vào ngón tay băng giá của Flying Dance, tôi cảm giác đây chính là chìa khóa mở cửa trái tim tôi....

- Đồ Tồi này, anh hay giải trí kiểu gì?

- Ngoài việc đọc sách ra thì nói chung là xem ti vi, xem phim và đọc truyện chương,

- Anh thường xem phim gì?

- Phim A.

- A...này, em cũng biết đập đầu đấy nhé!

- Quý cô nương hiểu lầm rồi. Tức là America , gọi tắt thành phim A.

- Hừ, thế thì chúng ta cùng đi xem phim A nhé?

Có lẽ cô ấy hơi lớn tiếng, mấy đôi nam nữ chung quanh cùng quay đầu lại nhìn chúng tôi với ánh mắt mang hình....dấu hỏi. Cũng tự biết biết mình lỗ lòi, cô ấy so vai và thè lưỡi, ra điều sợ hãi.

- Tại anh cả đấy.

Đúng thật cái cô này!

- Thế anh không nghe hòa nhạc hay xem kịch gì à? Triển lãm mỹ thuật có xem bao giờ không?

- Nghe hòa nhạc thì anh hay ngủ gật, opera hay chèo tuồng gì đấy thì nghe chẳng hiểu. Triển lãm thì...nếu không phải triển lãm nude thì anh cũng không mặn mà lắm. Mà muốn xem ảnh kiểu ấy thì trên mấy tờ tạp chí Playboy đây, cần gì phải đi xem vẽ vời.

- Anh thật là thực thà....Anh không sợ khai ra sẽ bị em chê là kém văn hóa à?

- Khổng Tử dạy rằng Tri chi vi tri chí, bất tri vi bất tri, thị tri dã. Không biết thì thừa là không biết, giả vờ làm chi. Hơn nữa, tiêu khiển là giải trí, càng nhẹ nhàng thoải mái càng tốt, đúng không. Tội gì lúc nghỉ ngơi cũng bắt mình gồng lên học cái này, cảm thụ cái kia.

- Anh thật là mồm năm miệng mười. Em mới nói mỗi một câu anh đã lấp liếm đến cả mười câu.

- Thế phải làm sao mới vừa ý em?

- Anh cần học cách nghe nhạc, xem opera và cả triển lãm tranh nữa.

- Để làm gì?

- Thế thì em mới có người đi xem cùng!

Được thôi, vì em tôi sẵn sàng học những điều ấy và nhiều điều khác, tôi tự nhủ trong lòng.

- Đồ Tồi ơi, lần sau chúng ta đi uống cà phê nhé?

- Từ từ chút đã, hôm nay em nói bao nhiêu “lần sau” rồi đấy. Vậy rồi cuộc lần sau chúng ta cùng

đi ăn cơm hay xem phim hay nghe nhạc hay xem triển lãm...hay uống cà phê??

-Ồ đúng rồi, sao mà em lại cứ hứa tá lả như tổng thống tranh thủ cảm tình cử tri thế nhỉ. Thôi cho anh chọn.

- Một đáp án duy nhất hay nhất đáp án kép cũng được?

- Anh nghĩ dễ ăn thế! Chỉ được chọn một thôi.

- Xem phim nhé?

- Đờ Tồi ơi, đáng nhẽ anh phải chọn đi nghe nhạc chứ. Nghe nhạc xong em sẽ muốn uống cốc cà phê. Uống xong cà phê em tỉnh táo hẳn ra và muốn xem phim. Xem xong phim thì em thấy đói bụng và muốn ăn tối...Thật là tiếc cho anh.

Tiếc chi mà tiếc, tôi thấy may quá. Mời đi chừng ấy nơi, làm chừng ấy việc thì quan quân tướng tá trong ví tôi có mà hy sinh hết cũng chả đủ.

- Ôi thôi chết, sắp 12h rồi, em phải về đây! – Flying Dance liếc nhìn đồng hồ.

- Em ở trong ký túc xá à? Quá 11 giờ rồi, đóng cửa mất rồi còn gì....

- Em sống ở bên ngoài.

- Thế thì vội làm gì? Em sợ anh biến thành sói ăn thịt em à??? Hôm nay có phải ngày trăng tròn đâu.

- Đờ Tồi ơi, cô bé Lọ lem sẽ trở lại nguyên hình sau 12 giờ đêm, anh có biết không?

- Không sao, chỉ cần bỏ lại một chiếc giày, anh sẽ tìm thấy em.

- Anh đã nói thế thì em đành.....

Cô ấy cúi xuống, nhưng là để thắt lại dây giày cho thật chặt. Chúng tôi đẩy cửa bước ra ngoài, không khí buổi đêm thật vắng vẻ và lạnh lẽo.

- Em ở đâu? Anh đưa em về.

- Ngay đường Thăng Lợi kế bên thôi, gần lắm.

Chúng tôi đi tiếp một đoạn nữa, cô ấy dừng lại cạnh một chiếc xe đạp. Trời đất ơi, xe cũng màu cà phê.

- Khung xe màu cà phê, yên xe màu trắng, trong như cốc cà phê sữa kiểu Pháp, Đây là màu cà phê hợp nhất cho sao Song ngư lãng mạn đấy... Đến lượt anh!

Hóa ra cô ấy còn giữ lại con A chủ bài, cao thủ quá. May mà chiếc xe máy cũ của tôi cũng có “bình dầu màu xanh lam, yên xe màu đen sẫm, như nước biển Cao Hùng loang đầy dầu ô nhiễm. Đây là loại nước hợp nhất đối với sao Bò Cạp bề ngoài lạnh lùng nội tâm tình cảm.”

- Chúc mừng anh, Đồ Tồi, anh đã được chấp thuận tiếp tục hẹn em đi chơi.

Khi chúng tôi đi đến chân nhà Flying Dance, cô ấy bỗng đột nhiên buột ra câu nói nhưsét đánh ngang tai. Sét đánh ngang tai thì không hay, nhưng tôi vốn thích mưa gió nên sấm sét hóa ra lại tốt.

- Ngày mai nhé, một giờ chiều, anh đợi em ở đây. Vẫn quy định cũ của anh, em ăn cơm trước.

- OK, được thôi, thêm quy định cũ của em, anh chủ chi.

Cô ấy mở cánh cửa khu tập thể, rồi quay đầu nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Tôi ngẩng đầu nhìn, cho đến khi căn phòng tầng 4 bật đèn sáng trưng mới yên tâm đạp máy chiếc xe cà tàng thẳng tiến.

Đây là quy ước của tôi và Thái. Quả thật rượu bia là thức uống tốt nhất cho người thất tình. Nhưng mức độ đau đớn và độ cồn tỉ lệ nghịch với nhau, bởi vì khi buồn rất dễ uống say.

Chương 6: Quãng cách

Tôi bò về kí túc xá trong cơn ngầy ngất. Hôm nay tôi mới biết từ tầng một lên tầng ba tổng cộng có 53 bậc cầu thang. Tôi ngồi trước màn hình máy tính trống rỗng, trong óc cũng trống rỗng.

- Kinh Kha, cậu đã trở về! Cái đầu của Tần Vương đâu?

May quá, nhìn thấy Thái tôi mới chắc chắn mình vẫn còn sống trong cõi thực.

- U hu hu, Đồ Tồi đáng thương chắc bị dung nhan của nàng làm khiếp hãi quá nên mới ra nông nỗi này.

- Ha ha ha, mình khiếp hãi vì cô ấy quá.... xinh.

Thái đột nhiên buông ngay hai chai bia trong tay, nhìn tôi với ánh mắt nghi ngại.

- Thế chả hóa ra bông hoa nhàu cẩm...

Tôi nắm chặt bàn tay, chuẩn bị hạ một cú đấm xuống đúng cái mồm sắp phun ra ba chữ bái ***** trâu...

- ...vào bình hoa quý! Quả là trai anh hùng gặp gái thuyền duyên!

Ngoài cái mồm ghê gớm, đồng thời Thái còn có phản ứng rất mau lẹ.

- Đồ Tồi, cô ấy trông thế nào, học khoa nào?
 - Khoa Ngoại ngữ. Còn về mặt mũi thì...có thể làm tam cung lục viện của cậu thất điên bát đảo.
 - Không thể thế được, từ sau khóa em Bình, khoa Ngoại ngữ ngày càng xuống dốc, mà khoa ấy vẫn thuộc địa hạt quản lý của mình. Làm sao còn em đem đẹp nào lọt qua tay mình nhỉ?
 - Thái ơi, có lẽ cậu già rồi, các cô gái đẹp như sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, càng về sau càng xinh đẹp bội phần.
 - Có lẽ vậy thật. Này, nhưng mà mình thấy các cô hồng nhan đều bạc phận. Vợ đẹp thường....kẹp chồng dần, đúng là ứng nghiệm...
 - Thái ơi là Thái, cô ấy khen mình có tài, chúng mình là giai nhân tài tử.
 - Đồ Tồi ơi, đấy là khách sáo. Cậu có phải mình đâu mà có tài. Hai cậu á, gọi là Beauty and Beast!!!
 - Mình là Beast đấy, thì cậu là gì?
 - Bớt đi chữ a, mình là Best – Số một.
- Thái chọc tức tôi đủ kiểu, chắc là buổi hẹn của cậu ta hỏng bét.
- Hôm nay cậu bị đổ kế hoạch à?
 - Với cái cô Nh-161-48-83-62,5-82 ấy á? Mình bị nàng cho một cái.
 - Chắc cậu hôn người ta trước khi được cho phép chứ gì?
 - Không phải, sau khi được phép mình không hôn.
 - ...?
 - Thật đấy, mình không thích màu son của cô ta.
 - Ui giời ơi, kén đến cả màu son môi. Thật đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.
 - Đồ Tồi ơi, các cụ dạy rồi, chất quan trọng hơn lượng. Cậu thế mà có khi lại may đấy.
 - Nhưng mình cũng không chắc, cô ấy thông minh lắm.
 - Cậu đừng lo, tuy rằng cậu vô dũng và vô mưu, nhưng đã có mình trí dũng song toàn giúp cậu. Cứ yên tâm, đừng lo ngại về năng lực của mình.
 - Mình không lo năng lực của cậu, nhưng mình lo cái tính cậu.

- Ôi, càng không phải lo, con thầy vợ bạn phải tránh xa chứ, mình có phải loại người ấy đâu.

- Cậu á, cậu là loại con thầy vợ bạn cũng....không cho thoát nạn.

- Thôi thôi được rồi, cậu kể cho mình đi. Hôm nay có xảy ra chuyện gì không?

- Nói chuyện chứ còn xảy ra chuyện gì?

- Cô ấy không mắng cậu à?

- Mắng gì mình, mình tay chân nghiêm túc, nói chuyện tử tế, có như cậu đâu.

- Thế à, thế thì cậu còn cả một quãng đường dài lắm đấy.

- Thì sao, mình đâu có giống như cậu, cứ phải ăn đòn mới sướng.

- Cậu đã từng nghe câu tục ngữ yêu nhau lắm cắn nhau đau chưa?

- Có gì nói thẳng ra xem nào, đừng có ghếch mông lên rồi lại ngừng như thế chứ?

- Tức là khi nàng càng mến cậu thì càng cáu càng trách móc cậu nặng nề.

- Hôm nay... cô ấy cười suốt, chỉ lườm mình mỗi một lần thôi.

- Thôi cũng được rồi, có lườm còn hơn không....

Tôi không kể với Thái, dù sao là khi lườm mắt cô ấy vẫn lấp lánh nụ cười ngọt ngào.

- Đồ Tồ ơ, lâu lắm mới có một ngày cậu rạng rỡ vì không bị đá đít đánh vèo một cái, vậy khỏi cần uống bia.

Đây là quy ước của tôi và Thái. Quả thật rượu bia là thức uống tốt nhất cho người thất tình. Nhưng mức độ đau đớn và độ cồn tỉ lệ nghịch với nhau, bởi vì khi buồn rất dễ uống say. Vì thế, bia tươi độ nhẹ thường xuyên là thức uống giải khát của tôi.

- Chúng ta uống Wishky Suntory nhé.

- Thế...hai chai bia này?

- Cất vào tủ lạnh, mấy ngày nữa uống mừng cậu chia tay.

- Đồ...chó...chết! Sao cậu cứ chắc chắn mình sẽ bị đá?

- Mình chỉ nói sự thực, không có ý làm tổn thương cậu, Thật không tìm ra lý do gì để nghĩ cậu không thất tình.

Thái rót ra hai cốc rượu vàng óng, giống hệt màu áo sơ mi.

- Giọt rượu màu vàng rực rỡ, những cục đá và cái ly góc cạnh...thích hợp nhất cho sao Nhân Mã thẳng thắn, chính trực.

- Đồ Tồi, cậu bị ốm...IC à?

- Sorry, mình bị Flying Dance huấn luyện thành phản xạ có điều kiện. Nhìn thấy đồ uống có màu là liên tưởng ngay đến tính cách.

- Thế cô ấy thuộc kiểu gì? Nh hay G hay Ng...?

- Không, kiểu S.

- Có phải mua áo đấu mà kiểu S.

- Tức là loại thông minh, lanh lợi, là Smart ấy mà.

- Ui giời, không biết phân loại thì đừng có phân lung tung, người ta lại tưởng là Sexy.

- Người ta nào tưởng thế, chỉ có cái đầu óc gian tà như cậu mới nghĩ thế thôi. Mai mình sẽ đi xem phim, có phim gì hay không?

- Hỏi mình thì quá đúng địa chỉ! Đang chiếu Titanic đấy. Mình đã xem ba lần với ba cô, cô nào cũng thích xem phim này.

- Hay chứ!

- Nhân vật nữ chính hơi béo một tí, chồ eo ý, nhưng mà ngực thì tuyệt cú mèo, mông cũng khá ngon.

- Mình đang hỏi nội dung phim, cậu tán eo với mông cái gì đấy?

- Xin lỗi nhé, mình xem mấy phim kiểu kia nhiều quá, thành ra phản xạ có điều kiện. Hình như có một cái tàu....đâm vào núi băng...rồi chìm xuống....Có người kêu ầm ĩ....có người vẫn chơi nhạc....có người bị nhốt trong khoang. Cuối cùng vai nam chính bị chìm xuống đáy biển, vai nữ chính được cứu thoát và sống đến năm 90 tuổi.

- Thế có gì mà khóc?

- Mình cũng chả biết. Lúc Jack rơi xuống biển cả rập bắt đầu khóc rầm rì rủ rỉ....

Jack ư? Giống tên tiếng Anh của tôi, xem ra lấy nick Jack nặng tình là sáng suốt.

- Thế cậu không thấy thương xót à?

- Đương nhiên là có chứ, khi Rose vút viên kim cương to dùng xuống biển thì mình xót lắm.

Bàn luận nghệ thuật với tên này thì có khác gì đàn gảy tai trâu.

- À, có một điều nhắc cậu, mấy nàng xem xong đều hỏi mình “If I jump, do you jump?”

- Hỏi gì rồi hỏi!

- Đồ Tồi ơi, hội con gái thích hỏi mấy câu ấy nhất, và bọn họ đều thích câu trả lời khẳng định thật chắc chắn.

- Hi, trả lời thật lòng thì có mà bị đá đít ngay....

- Đương nhiên rồi, mình đáp là “nhất định”

- Ui giời ơi, nếu thế thật thì cậu thành vô địch thể giới môn nhảy xuống biển từ lâu rồi.

- Ngốc ơi là ngốc, mình chỉ bảo “nhất định” chứ có bảo “nhất định sẽ nhảy” đâu! Mình chưa chấp sợi dây thần kinh nào cả. Nếu cô ta nhảy thì mình “nhất định sẽ....không nhảy”.

- Lại ba lằng nhằng rồi.

- Thế mới nói cậu còn cả chặng đường dài phía trước. Những câu trả lời ngắn gọn của mình ẩn chứa rất nhiều triết lý nhân sinh. Rủi như có một ngày, nàng hỏi cậu rằng “Anh sẽ mãi mãi chỉ yêu mình em thôi chứ?” thì chỉ cần lấp liếm “Dĩ nhiên” là được. Nhưng “Dĩ nhiên là như vậy!” hay “Dĩ nhiên không như vậy!” thì tự cậu hiểu...

Uống hết chầu rượu với Thái đã 3 giờ đêm, tôi bất giác hồi tưởng lại buổi gặp. Nếu không có mấy lời của Thái thì buổi tối nay gần như hoàn hảo, đến mức khiến tôi bất an, không hiểu vì sao. Con mèo đen ngoài cửa sổ lại gào lên ba tiếng dài một tiếng ngắn. Chú mèo này khá tuân thủ giờ giấc, nhưng hôm nay cổ họng chú ta hình như có vấn đề, có lẽ phải cho uống tí Bổ khải chỉ phế lộ, à quên Bổ phế chỉ khải lộ. Thời gian đầu, tôi thường lấy tiếng mèo làm chuông báo thức. Dần dà quen dần, cứ đến giờ đấy là tỉnh như sáo sậu. Hôm nào không được “gặp” Flying Dance, tôi sẽ thấy thiếu thiếu cái gì. Nghe đâu tâm lý học gọi hiện tượng này là “phản ứng bị khống chế”, chắc tôi bị Flying Dance “khống chế” mất rồi. Chú mèo đực có lẽ bị những con mèo cái uyển chuyển bên hàng xóm “khống chế”. Hề chú ta kêu gào thảm thiết thì tôi bật máy online.

-Đồ Tồi, hôm nay có mệt không anh?

Bảo không kinh ngạc thì là nói dối, trơ trẽn, bảo không mệt mỗi cũng là nói dối. Nhất là sau cảm giác ngất ngây trên mây buổi tối, cộng thêm chút men rượu khiến tôi chỉ muốn đi nằm. Trót bị cô ấy “khống chế” nên tôi mới phải mất công lên mạng giờ này. Mà bây giờ cô ấy còn lên mạng làm gì, lẽ nào cô ấy cũng....bị tôi “khống chế”?

- Lâu lắm không gặp em....

- Đồ Tồi, anh ầm dây thần kinh đếm à? Em với anh mới chia tay 3 tiếng đồng hồ!

- Các cụ dạy một ngày tựa ba xuân, cứ thế mà suy ra thì chúng ta đã xa nhau $3 \times 365 : 8 = 137$ ngày rồi đấy. Đã đủ lâu chưa em?

- Hi hi hi, thế anh có nhớ em không?

- A) Nhớ ; B) Đương nhiên có nhớ; C) Không nhớ làm sao được; D) Nhớ điên cuồng; E) Các đáp

án trên đều đúng. Đáp án của anh là E.

- Ha ha ha

Flying Dance chắc mệt lắm rồi, cô ấy cười như đang ngáp ngủ.

- Đồ Tồi ơi, chúng ra có bị chết dưới bình minh không?

Bạn bè chat trên mạng gặp nhau thường không có kết cục tốt đẹp. Như Thái chẳng hạn, mỗi lần gặp phải một đối tượng không ưng ý câu ta bèn xóa tên cô ta trong list, kéo hôm sau lên mạng lại va phải mặt nhau. Như thế gọi là chết dưới bình minh.

- Vì sao mạng và thực tế luôn khác nhau.

- Bởi vì người ta không thể nhìn thấy tiếng cười, nghe thấy giọng điệu của đối tác, các trạng thái tình cảm đều hóa thành dấu chấm, phẩy trên màn hình. Cười thì thành ^^ hay ^-^ hay ^0^....Nhưng tình cảm biến thành những cái dấu thì còn gì là tình cảm nữa. Khi đối tác gửi đến máy tính của em một nụ cười, ai dám chắc rằng người đấy đang vui thật hay không, hay chỉ giả vờ cười nhạt. Vì vậy, đối với hai con người chưa hề quen biết, mạng Internet đôi khi chỉ giúp rút ngắn thời gian làm quen chứ chưa chắc đã kéo gần khoảng cách giữa họ.

- Thế em ở trên mạng và em ở ngoài đời có khác nhau nhiều lắm không?

- Mạng như một tấm màn che an toàn, che đi mưa gió bão bùng, nhưng cũng che mất cả nắng gió chan hòa. Quan sát một người qua tấm màn chắc chắn là không thật chuẩn. Nhưng đối với em, hình như anh không có cảm giác ấy. Hoặc nên nói thế này, em không hề có tấm màn che phủ lên mình. Nếu giờ đây em gửi cho anh nụ cười mỉm J thì anh thấy khóe miệng em hơi nhướn dậy, nếu em gửi nụ cười to hết cỡ thì anh thấy ngay cả ánh mắt rạng rỡ.... Mạng Internet không chỉ rút ngắn thời gian tìm hiểu về nhau mà còn thực sự kéo gần quãng cách giữa chúng ta.

- Ôi, Đồ Tồi ơi, giá mà bây giờ anh có thể nhìn trực diện điệu cười của em....

- Anh cũng muốn thế. Nhưng còn có một đặc tính nữa của mạng, ấy là nhanh chóng nhưng không hoàn hảo. Nếu bây giờ anh đối mặt với em thì lại bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của em hút hồn và phải bỏ thời gian ca tụng mấy câu liền. Thế thì chả bằng để anh thưởng thức qua mạng và tưởng tượng nụ cười của em còn hơn.

- Vì sao nhìn thấy em là phải ca ngợi dung nhan của em? Không sợ em đánh giá anh nông cạn hay sao?

- Không vì sao cả. Khen ngợi người đẹp là phản xạ tự nhiên của đàn ông thôi. Anh cũng biết em sẽ nghĩ anh nịnh hót, nhưng cái mồm không chịu tuân thủ bộ não. Hình ảnh xinh đẹp vừa truyền đến não, não còn đang phân tích chưa kịp kết luận nên khen hay không thì cái miệng đã tiền trạm hậu tấu. Mà hơn nữa, thà bị mắng là nông cạn, còn hơn là đối lòng không ca ngợi vẻ đẹp của em.

- Đồ Tồi ơi, em sẽ bị anh “dung túng”, càng ngày càng kiêu mát.

- Biết làm sao được, Mạnh Tử cũng bảo thế mà: Dư khởi hiếu tán mỹ tai? Dư bất đắc dĩ dã.

- Thôi đừng khéo bịa nữa, hôm nay thế là đủ rồi.
- Vậy anh tạm ngưng ở đây, đến lượt em tán dương anh?
- Đồ Tồi ơi, nếu phải dối lòng khen ngợi để anh thấy em nông cạn thì chi bằng không nói những lời giả dối ấy cho lương tâm thanh thản.

_ ^_^

- Thực ra, ở trên mạng em càng thấy rõ “chân tướng” của anh. Thế anh có thể dùng một câu miêu tả dung nhan của em và cảm giác của anh được không?
- Chuyện nhỏ như con thỏ! “Yêu kiều rơi nước mắt”.
- Tiểu nữ học hành ít ỏi, không lĩnh hội được hết ý tứ sâu xa của tướng công, xin hãy nói rõ hơn?
- Em “yêu kiều” khiến anh thêm “rơi nước....miếng”.
- Ha ha ha....Em bị đau bụng mất thôi.

A, suýt quên mất buổi hẹn ngày mai, không được câu giờ nữa, để người ta đi ngủ thôi.

- Em đi ngủ đi.
- Lát nữa thôi. Mà anh vẫn chưa nói anh có mệt không?
- Tạm tạm, hơi mệt. Em sao?
- Em mệt lắm, nhưng nếu không lên mạng chào anh thì không ngủ được.
- Anh cũng vậy.

Hai bên cùng mệt, thế thì đi ngủ đi thôi, sao phải ngồi đây vừa gõ vừa ngáp thế này. Có lẽ cả tôi và cô ấy đều nghĩ vậy nên hai bên cùng yên lặng hồi lâu....

- Ngày mai xem phim gì?
- Mai hằng hay. Quan trọng là đi xem phim với ai chứ không phải xem gì.
- Mai lái xe cẩn thận nhé. Em đợi anh dưới nhà.
- Được rồi, vì câu nói của em anh sẽ cẩn thận. Thế em xuống cầu thang cũng cẩn thận nhé....
- Thôi anh đừng câu giờ nữa! Mai gặp lại nhé.
- Good night....! Bye bye...! Sayonara...

Khi Jack chìm hẳn xuống đáy biển, gói khăn giấy dự trữ trong ba lô cô ấy bắt đầu phát huy tác dụng.

Chương 7: Titanic

Ngủ một giấc dậy đã hơn 12 rưỡi. Hôm nay là thứ ba, mặc quần sịp vàng. May tôi đã trải qua thời kỳ bộ đội nghĩa vụ hà khắc, giờ tôi có thể hoàn thành mọi công việc buổi sáng, súc miệng, đánh răng, rửa mặt,...chỉ trong vòng 10 phút.

Chà chà, tôi bắt đầu chìm đắm tự thưởng thức nếp nhanh nhẹn chính xác của mình. Nhưng hôm nay không dư thời gian như mọi ngày, phải đi thôi. Tôi cuống cuống vội lấy chìa khóa lao xuống tầng một. Không kịp khởi động nóng máy, tôi lao vút đi như một con thỏ chơi trốn tìm. Thực đáng tiếc, đáng lẽ hồi trước tôi nên đi đua xe mới phải.

Tôi bỗng nhớ lời hứa với Flying Dance tới qua, phải lái xe cẩn thận. Nam nhi đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời. Vì thế, khi vượt đèn đỏ ở ngã tư tôi bèn nhìn ngó chung quanh thật kỹ xem có ông cảnh sát không. Nguy rồi, có lẽ sẽ muộn mất mấy phút. Không sao cả, tôi lên vặn ngược kim đồng hồ chậm lại 5 phút, tới gần nhà cô ấy tôi phải chỉnh tốc độ giảm đi vừa phải.

- Đồ Tồi, chào anh! – Flying Dance nói giọng hơi bông đùa, giờ tay đeo đồng hồ lúc lắc trước mặt tôi.

- Ồ, đồng hồ của em đẹp thật.

- Đừng đánh trống lảng nữa, anh nói gì đi chứ!

- Ôi, anh xin lỗi, quên mất không khen ngợi cổ tay trắng ngần của em...

- Lại còn thế nữa, anh đến muộn 3 phút rồi đấy. Bây giờ là 1 giờ 3 phút.

- Thế à ? Nhưng đồng hồ của anh mới 12 giờ 58 phút. – Tôi cũng giờ tay trái lên lắc lắc.

- Hừm, thôi tha cho anh vậy.

- Xem phim gì đây, cô Flying Dance đeo chiếc đồng hồ xinh xắn?

- Tùy anh, anh Đồ Tồi đeo chiếc đồng hồ chỉnh chậm 5 phút.

Hóa ra cô ấy cũng biết trò này, tôi đành cười ngượng cho qua chuyện.

- Thái bảo là Titanic được lắm.

- Vừa hay cô bạn cùng phòng em cũng giới thiệu phim ấy.

- Cô ấy xem xong có khóc không?

- Có chứ, khóc đầm đìa. Em mang sẵn khăn đây.
- Thế chúng ta đến rạp Nam Đài nhé, 2 giờ 20 có suất chiếu.
- OK, tùy anh.

Vẫn còn ối thời gian mới đến giờ. Tôi nhìn xung quanh, ngắm nghía nơi ở của cô ấy. Ngõ nhỏ yên bình, có hoa và cây cỏ, trông sạch sẽ và mát mắt. Quả là...địa linh nhân kiệt, cái ngõ đẹp thế này chả trách có cô gái xinh thế kia. Chỗ tôi ở thật ra cũng không tệ, chỉ có điều trước cổng luôn luôn có 1 đồng rác to tướng, có lẽ là do có anh chàng Thái.

- Đồ Tồi ơi, thôi đừng ngáy ra nữa. Em nghe nói đông người xem lắm, đi mua vé thôi.
- Được thôi, em có xe máy không?
- Không, em chỉ có chiếc xe đạp màu cà phê sữa kiểu Pháp đấy thôi.
- Thế thì đành chở em bằng chiếc xe máy màu nước biển Cao Hùng. Em không ngại chứ?
- Không ngại, nhưng mà chê...xe bẩn.

Flying Dance rút ra chiếc kính râm, mắt kính chắc chắn màu cà phê sẫm. Mùa đông năm nay thật ấm áp, hôm Giáng Sinh tuần trước còn mặc áo cộc tay. Hôm nay, cô ấy ăn mặc khá giản dị, quần dài màu be và áo sợi vàng cam.

- Hôm nay em không mặc quần áo màu cà phê nữa à?
- Hi hi hi, hôm nay cho anh thư giãn một buổi, đi chơi với em mà cứ bị vắn vẹo thì thần kinh căng thẳng lắm.
- Được thôi, đây là quả lý do tốt để thừa nhận mình thua.
- Hi hi hi...

Cô ấy nhẹ nhàng ngồi lên yên sau, bám vào thắt lưng tôi (vì xe tôi không có chỗ bám hai bên nên cũng không có chỗ nào để đặt tay). Thái rất ngưỡng mộ kiểu xe của tôi, vào số hơi giật 1 tý là người sau đổ ập vào người trước. Nhưng tôi chả có hơi đâu làm ba cái vụ ấy, ngược lại, tôi càng cẩn thận hơn khi vào số.

- Hôm nay thời tiết đẹp quá. – Tôi chưa từng nói chuyện với cô ấy trong tư thế này, chỉ biết buột miệng ra một câu...xưa như Diễm.
- Phải đấy, mặt trời tròn quá, hi hi hi! - Cô ấy dùng tiếng cười giãn bớt sự căng thẳng của tôi.

Thời tiết Đài Nam hôm nay đẹp thật, không lạnh không nóng không ẩm không hanh, sống ở chốn này thật sung sướng. Hai chúng tôi đều không đội mũ bảo hiểm, gió thổi phơn phớt làm tôi thoáng thấy mùi hương thơm dịu tỏa ra từ phía sau. Tôi còn nhớ, có một lần ngồi trên máy bay không thắt dây an toàn, khi cô tiếp viên hàng không cúi xuống, tôi cũng ngửi thấy mùi thơm. Vì thế, về sau cứ lên máy bay tôi bèn quên thắt dây an toàn, trừ khi gặp phải mấy u tiếp viên già.

Mặc dù tôi cố cẩn thận khi vào số nhưng cũng không tránh khỏi đôi lúc cô ấy khẽ chạm vào người, lúc phanh xe. Cô ấy rủ rỉ trò chuyện vào bên tai tôi suốt chặng đường, làm cho tai tôi nóng ửng lên. Ơn Chúa, cuối cùng tôi đã hiểu cảm giác của Trương Vô Kỵ công Triệu Mẫn trên vai, càng đi càng mong đoạn đường dài mãi mãi...

Nhưng chỉ một lát sau, chúng tôi đã đến trước cửa rạp, ôi trời, một biển dày đặc những người là người. Tôi dừng lại, cắt xe cẩn thận. Flying Dance cắt kính vào túi, lấy ra một cây lược màu cà phê và chiếc kẹp tóc cũng màu cà phê, ngậm kẹp tóc trong miệng, chải nhẹ chân tóc rồi cặp 1 cái đuôi vĩnh ra phía sau. Cô ấy cười khẽ, như thể xin lỗi bắt tôi chờ. Lúc ấy, tôi bỗng chợt cảm thấy Flying Dance giống một chú bướm xinh xắn tung cánh nhẹ bay...

- Sorry, để anh đợi mãi. Đi thôi!

- Xe của anh dễ chịu không?

- A) Không dễ chịu; B) Đương nhiên không dễ chịu; C) Dễ chịu thì mới lạ; D) Rất khó chịu; E) Các đáp án trên đều đúng. The answer is...E! Hi hi hi, bắt chước có giống không?

- Cái hay không học, học toàn cái dở!

- Không phải em không thích học cái hay, mà là anh chẳng có gì hay để học. Đây cũng là lời Mạnh Tử dạy: Ta thích hư hỏng ư? Cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

- Ôi thôi, anh đầu hàng rồi. Em bảo hôm nay ngừng chiến cơ mà.

- A ha, một lý do tốt để đầu hàng phải không anh? Hi hi hi...Này anh ời, đây có biển cấm đỗ.

- Không sao, mấy ông cảnh sát thấy cái xe già cỗi thế này chắc cũng sẽ...kính lão để đặc thọ.

Hàng người chờ mua vé dài dằng dặc, 2h20 mới chiếu, bây giờ 1h40 đã kín người xếp hàng.

- Em vào trong xem áp phích, mình anh xếp hàng được rồi.

Các đôi khác đứng ríu rít bên cạnh nhau, chuyện trò rũ rà rũ rỉ, để Flying Dance đứng đây chỉ tổ làm tôi chạnh lòng.

- Em đứng đây với anh.

- Ở đây chán lắm.

- Nói chuyện với anh làm sao chán được. Cho em ở đây mà!

Tôi thực lòng cảm ơn dòng người chen chúc khiến cho tôi và cô ấy có thể đứng xích lại gần trên mạng chúng tôi cách nhau cái màn hình, ở trong cửa hàng McDonal chúng tôi cách nhau cái bàn, trên xe chúng tôi cách nhau ...cái lưng tôi, còn ở đây hầu như chẳng có chút khoảng cách nào. Cô ấy đứng bên trái, cách tay phải của cô ấy đôi lúc chạm vào tay trái của tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi trao đổi với nhau mấy câu không ra ngô khoai gì nhưng cả hai đứa đều thấy dễ chịu. Không mua được vé xem phim, tôi cũng cam lòng. Ngày hôm nay thật tuyệt vời, thời tiết đẹp, xếp hàng cũng thú vị.

Vé sinh viên 240 Đài tẹ một người, hai người 480 đồng. Cuộc chiến lần này thất bại cực kỳ

thảm bại, tất cả quân tướng trong ví hy sinh ráo cả. Vì cô ấy đứng bên trái mà tôi dùng tay phải để lấy ví, nên không có cơ hội để cô ấy ngăn tôi rút tiền ra, thật đáng tiếc. Độ 2 giờ 10 phút chúng tôi mới mua được vé. Số ghế 13 và 15, lô 11.

- Ô kìa, lô 11 số 13, là sinh nhật anh.

- Thế thì sao?

- Em sẽ ngồi ghế này, và em sẽ cất cái vé cẩn thận. Được không?

- Đương nhiên là được, nếu em đòi trả tiền vé cũng được em ạ.

- Đồ Tồi, anh đừng lo, em sẽ không tranh trả tiền đâu.

Hức, tôi đang lo điều ấy đấy, cô ấy không tranh trả tiền với tôi.. Chúng tôi bước vào rạp vừa lúc tắt đèn. Tôi rất ít tán chuyện khi xem phim nên cả hai chúng tôi được...đình chiến. 3 tiếng đồng hồ yên lặng thưởng thức bộ phim nổi tiếng gây sóng gió khắp thế giới. Tôi không lãng mạn lắm nên không đến mức quá xúc động vì những cảnh quay diễm tình, chỉ trừ đoạn đối thoại của Jack với Rose khi sắp chìm xuống đáy đại dương:

- Rose, listen to me...Listen...Winning that ticket was the best thing that ever happened to me...It bought me to you...And I...m thankful, Rose...I...m...thankful

Tôi cũng tên là Jack, nhưng may mắn hơn cậu Jack trong phim. Tôi không cần đánh bài rông rã, cũng không cần mạo hiểm cả tính mạng để đặt chân lên con tàu...mà chỉ cần mở máy tính và online là tìm thấy cô Rose.

Nhưng có một điều, anh ta may mắn hơn tôi ở chỗ ...biết vẽ, nên cô Rose chấp nhận ...cởi hết để ngồi làm mẫu. Trông Jack có vẻ chuyên tâm vẽ từng đường nét, nhưng thật ra cùng là đàn ông với nhau ai chả biết, cố ý vẽ cho thật chậm ấy mà. Thử vẽ thẳng nghiêng xem, có mà vèo cái xong ngay.

Dĩ nhiên Flying Dance không bình tĩnh và tỉnh táo như tôi. Cô ấy cứ lăm lăm chiếc khăn mùi xoa trên tay. Phim chiếu càng lâu, tần suất chấm khăn lên khóe mắt càng cao. Khi Jack bảo Rose hãy cố gắng đừng bỏ qua bất cứ một cơ hội để sống, Rose đáp:

- I promise...I will never let go, Jack...I will never letgo, Jack...

Cô ấy cũng thầm thì “I will never let go, Jack...”.

Khi Jack chìm hẳn xuống đáy biển, gói khăn giấy dự trữ trong ba lô cô ấy bắt đầu phát huy tác dụng.

Bài hát cuối cất lên “My heart will go on” thì cô ấy cũng “my tears will go on” – lệ bắt đầu rơi.

- Hết phim rồi, về thôi.

Tôi đứng dậy, nhắc khế Flying Dance. Tôi e rằng một cử động dù nhẹ cũng sẽ khiến cô ấy khóc như trút nước. Cô ấy vẫn ngồi yên trên ghế, ngắm tôi một lúc lâu, không nói một lời. Mãi sau...

- Đồ Tồi ơi, phim nào cũng có đoạn kết, còn cuộc đời vẫn tiếp tục, phải không?

Tôi gật đầu, trong lòng hơi thắc mắc. Nhìn thấy tôi gật đầu, Flying Dance bèn đứng dậy, khoác ba lô lên vai, cùng tôi ra khỏi những dãy ghế. Người xếp hàng bên ngoài chờ vào và người bên trong chen chúc nhau chui ra tạo ra khung cảnh hỗn độn như tàu Titanic trước cơn bão. Đường như mới rời khỏi Titanic trên phim thôi, còn Titanic ngoài đời vẫn đang tiếp diễn. Chúng tôi ra khỏi rạp, nước mắt vẫn đọng lại trên má Flying Dance.

- Mình đi dạo một lúc nhé – Hy vọng thành phố sắp lên đèn sẽ kéo cô ấy khỏi “dĩ vãng” đau buồn.

- Vâng. – Cô gật đầu làm rớt hai giọt nước mắt xuống áo.

- Đồi Tồi, anh ký tên vào đây đi. – Flying Dance rút ra hai tờ vé.

- Ký thế nào cơ? Tôi thề đem toàn bộ sinh mạng phục vụ cô Flying Dance à?

- Tên anh ấy.

Tôi ký vội lên tờ giấy, cô ấy nhìn lướt qua, trong mắt thoáng một tia thất vọng, rồi thở dài:

- Cảm ơn.

Tại sao vừa cảm ơn vừa thở dài nhỉ, không lẽ chữ ký của tôi quá xấu? Chúng tôi tiếp tục dạo bước, trong yên lặng. Flying Dance bỗng dừng lại trước quầy Christian Dior.

- Đồi Tồi, anh đã xem truyện Nước hoa của Lemonade chưa, dịp trước đăng trên mạng đấy.

- Xem rồi, cảm động nhỉ. Nhưng sao?

- Hôm đính hôn, nhân vật nam chính tặng lo nước hoa Dolce Vita của Christian Dior cho nhân vật nữ chính. Dolce Vita trong tiếng Italy có nghĩa là ngày ngọt ngào.

- Thế à, anh không xem kỹ đến thế.

- Ngày hôm nay của chúng ta có phải là ngày ngọt ngào không?

- Cũng tạm tạm, nhưng em khóc nhiều quá nên hơi bị bớt vui.

- Thế thì hơi ngọt ngào thôi nhỉ, vậy mua một bình bé.

May mà tiểu thuyết của Lemonade là về nước hoa, chứ nếu về kim cương hay vàng bạc thì tôi gay to.

- Hơn 7 giờ rồi, em có đói không? Mình đi ăn nhé?

- Em nuốt không nổi đâu. Thế còn anh thì sao?

- You eat...I eat...

Vừa nghe đến đây cô ấy lại chực rơi nước mắt. Tôi ngốc thật, mãi mới xua bớt bóng đen Titanic, tự nhiên lại lồi ra làm gì.

- Đến nhà hàng McDonal hôm trước vậy. – Flying Dance lau qua nước mắt, cười miễn cưỡng.

Tôi gật đầu, cười lên chiếc xe cà tàng, cô ấy khẽ khàng ngồi phía sau lưng. Gió buổi chiều muôn bắt đầu hơi heo heo lạnh. Đến McDonal cũng khoảng bằng giờ hôm trước. Tôi hỏi cô ấy, ăn suất số 1 không, cô ấy liền lắc đầu một cái; hỏi ăn suất số 2 lắc đầu hai cái; hỏi suất thứ 3 thì lắc đầu ba cái...cứ thế đến tận suất cuối cùng. Thế là tôi đành gọi hai cốc cô-ca to và hai túi khoai tây chiên như lần trước. Và vẫn ngồi bàn hôm trước.

- Anh không ăn thì sẽ bị đói đấy.

- Em không ăn anh cũng ăn không nổi.

Thật ra, từ sáng đến giờ tôi đã có gì vào bụng đâu. Tôi cắn một miếng khoai tây. Lạ thật, khoai hôm nay không giòn tan, thơm phức như hôm trước, mà hơi ỉu và chan chát. Hóa ra, khi không còn nụ cười trên gương mặt Flying Dance, khoai tây chiên cũng không giòn. Cô ấy ít nói hẳn, thỉnh thoảng cuối đầu suy tư rồi ngẩng lên nhìn tôi chăm chú. Con đường ngoài cửa hàng dần dần sôi lên.

- Đồ Tồi ơi, sao ngoài đường vui vẻ thế?

- Hôm nay là ngày cuối năm mà em. Có dạ hội hay sao ấy. Lát nữa chúng ta đi xem nhé.

- OK, đi luôn cũng được.

Tôi liền đứng dậy, thu dọn đĩa chén, trở vào chiếc ba lô ra hiệu. Bên ngoài đầy áp người và đèn. Bỗng nhiên, trời đổ mưa như trút nước. Tôi vội vàng nắm tay Flying Dance kéo vào mái hiên bên cạnh đường. Đây là lần thứ hai tôi chạm vào ngón tay cô ấy, những ngón tay lạnh lẽo băng giá, như lần trước. Lần ấy do cô-ca ướp đá, còn lần này, có lẽ do mưa và gió...

Bỗng tôi cảm thấy mái hiên bắt đầu dột. Bên ngoài mưa rơi, bên trong nổi gió, bởi vì tôi thấy Thái. Những đêm vũ hội thế này chắc chắn không thể thiếu cậu ta, trong bếp không bao giờ thiếu gián. Và tôi biết cậu ấy không đem bạn gái đến những nơi thế này. Thái bảo, đi quán bar thì cần gì mang rượu theo người. Ngoài đường đầy rẫy các cô em xinh đẹp, tội gì mang theo một cô để chặn đường kiếm sống. Nếu gọi các cô ấy là rượu thì chắc Thái là...cái mở chai.

- Đồ Tồi, cậu giỏi ghê, mang cả XO Hoàng Gia đến.

- Thôi thôi, đây là Flying Dance...

- Anh biết tiếng em lâu rồi, Đồ Tồi ngã dưới chân em đúng là thỏa đáng.

- Ha ha ha, anh Thái phải không? Em cũng biết tiếng anh lâu rồi.

- Thế à? Anh đã cố giấu tài, thế mà vẫn không tránh khỏi mắt của em!

- Em hay thấy tên anh trên tường lầu nữ đấy.

- Họ viết gì? Chắc là ngưỡng mộ anh phải không?

- Khôông! Thường là mấy chữ “Thái, hãy cúp đi ăn ...***** đi!” Mà đều viết trên tường toilet nữa.

- Ha ha ha, Flying Dance, hai người ghê gớm giống nhau quá!

Tôi cũng cười không ngậm miệng nổi. Đáng ra tôi nên nói đỡ cho Thái mới phải, dù sao cũng là bạn thân. Nhưng sự thực chung quy vẫn là...sự thực, biết làm sao. Ba chúng tôi đứng dưới mái hiên đến tận khi mưa ngớt. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng...ba chúng tôi ở bên nhau.

- Đồ Tồi, mưa tạnh rồi. Mình đi săn tiếp đây. Hai người tiếp tục “cúc cu” nhé.

Rút lui đúng lúc thế là tốt, tôi vỗ tay đôm đốp tán thưởng. Nói chuyện tiếp khéo bao nhiêu bí mật của tôi lộ hết mất.

- Sao anh vỗ tay?

- À... bản nhạc ban này hay quá, anh...tán thưởng ấy mà.

- Em biết sao rồi, anh sợ Thái lật tẩy bí mật phải không?

Tôi có bí mật gì không nhỉ? Có lẽ có, có lẽ không. Nhưng trong óc tôi bây giờ, bí mật cấp cáo nhất chính là em.

Nhạc rock nổi lên. Tôi chuẩn bị bước ra nhún nhảy vài bước như con tinh tinh to đần độn, Flying Dance bảo:

- Đồ Tồi ơi, em không nhảy được điệu nhảy nhanh này, xin lỗi nhé.

- Không sao, tên em là Flying Dance, nhảy nhanh nhảy mạnh làm sao được.

- Nếu có The Lady in Red thì hay biết mấy .

- Chu choa, bài hát cổ thể mà em vẫn nhớ.

- Đợt trước em mới nghe trên đài, nghe một lần là thích luôn.

Hóa ra là vậy, lúc The Lady in Red bắt đầu thịnh hành, chắc cô ấy mới vào cấp 1. Tôi cũng rất thích bài này, nhất là câu “took my breath away”. Trước đây, tôi không thể hiểu nổi cảnh trong bài hát, khi người đàn bà mặc bộ váy đỏ trong sàn nhảy quay qua cười với nhân vật chính anh ta liền cảm thấy...tim ngừng đập. Nhưng tối qua, trước khi lên nhà, Flying Dance quay lại cười với tôi thì tôi đã hiểu... Giá đổi bài hát thành The Lady in Coffee thì đúng với chúng tôi biết bao. Dù thế nào đi nữa, không nên để Thái nghe thấy bài hát này, kẻo cậu ta sẽ đổi thành The lady in...nothing.

Đã đến phút cuối cùng của năm. Chúng tôi cùng nhau chúc mừng năm mới trong những tràng pháo tay và tiếng hoan hô vang dội. Flying Dance học khoa tiếng nước ngoài, sao không tặng tôi một cái ôm hôn theo kiểu nước ngoài nhỉ.

- Năm sau chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Năm sau à...? Thật là dài...

Flying Dance lại bắt đầu lẩm bẩm, trong vô thức, chắc là mệt quá rồi. Tôi đưa cô ấy rời khỏi đám người huyền não về con ngõ nhỏ bình yên. Đêm khuya, chung quanh yên tĩnh nghe rõ từng hơi thở.

- Đồ Tồi ơi, anh có nhớ...cách phun nước hoa trong truyện của Lemonade không ?

Tôi lắc đầu. Làm sao nhớ được, tôi rất ít dùng nước hoa.

- Đầu tiên xịt một ít ra sau tai, lên cổ và tĩnh mạch cổ tay. Sau đó phun vào không khí rồi bước nhanh qua làn nước hoa.

- Thật á. Thế thì lọ nước hoa tí xíu này chỉ đủ dùng một lần ?

- Chúng ta thử nhé ?

- Chúng ta ư ? Thôi, em thử đi, anh đường đường một đấng đàn ông thế này...

Flying Dance mở nắp lọ nước hoa, xịt khẽ ra sau tai trái, lên cổ và cổ tay trái. Rồi cô ấy phun nước hoa lên bầu không khí (ôi trời ơi, đắt lắm đấy !) và ngửa cổ lên bước qua cơn mưa nước hoa li ti.

- Ôi hay quá, đến lượt anh đấy. – Cô cười nắc nẻ như một đứa trẻ con.

Lúc ấy bảo uống hết chỗ nước hoa tôi cũng đồng ý tấp lự. Tôi để cô ấy xịt khẽ ra sau tai trái, cổ và cổ tay trái tôi. Đây là lần thứ ba, tôi cảm thấy ngón tay cô ấy vô cùng băng giá, có lẽ là do nước hoa, tôi thầm nghĩ.

- Anh chuẩn bị nhé, em phun mưa đây.

Tôi học theo cô ấy, giang cả hai tay lên bước qua cơn mưa nước hoa đầu tiên trong đời.

- Bây giờ đổi sang tai phải và tay phải (ôi trời ơi, tôi kiếm tiền khó khăn lắm đó) !

Nhưng chưa kịp xót tiền thì cô ấy đã bước qua cơn mưa thứ hai, lần này trông cô ấy như đang bay, đang nhảy, đúng như tên của cô ấy. Cứ như thế, từng cơn mưa nước hoa trút xuống con ngõ nhỏ, cho đến cạn lọ Dolce Vita.

- Dolce Vita hết rồi, ngày ngọt ngào của chúng ta cũng phải kết thúc thôi. Em về đi ngủ đây. Đêm nay em không lên mạng nhé. Anh cũng không được lên.

- Vì sao ?

- 12 giờ trưa mai anh sẽ biết. Nhớ nhé, 12 giờ trưa mai mới được lên mạng

Flying Dance rút chìa khóa, mở cổng khu tập thể. Lúc cô ấy quay người vào trong, tôi nhìn thấy

một đốm đỏ trên gáy. Flying Dance buộc tóc cao nên tôi nhìn rất rõ. Cô ấy bước chầm chậm vào nhà, trước khi đóng cửa quay đầu lại cười khẽ với tôi một lần nữa:

- Đi xe cẩn thận anh nhé!

Tôi chưa kịp trả lời, cánh cửa đã khép lại. Tôi ngược mắt nhìn lên, nhưng mãi không thấy tầng 4 bật đèn. Đợi một lúc lâu, tôi đành âm thầm cười lên xe...

Vừa về đến phòng tôi đã bị Thái tóm cổ :

- Sao cậu thơm thế ? Cậu...

Không nói không rằng, tôi vớ hai chai bia trong tủ lạnh, chìa cho Thái một chai. Hai thằng lạng lẹ tu hết chai bia lạnh. Thái vỗ vào vai tôi mấy cái rồi rời khỏi phòng...

Một giây sau, quỳ xuống khóc nức nở trong phòng tắm. Mình không thể sống vui tươi, bay nhảy như mọi người bình thường được hay sao.

Chương 8: Biến mất

Tôi tắt đèn, để bóng đêm phủ kín lên mình, và nằm nghĩ về Flying Dance trong bóng tối. Hóa ra, cái người ta dễ cảm thấy nhất trong bóng đêm là sự cô đơn. Giờ đây, chắc chắn cô ấy đang rất cô đơn, phải làm sao để an ủi cô ấy. Trong cơn mơ màng, tôi loáng thoáng thấy một con bướm cánh hồng xinh đẹp bị thiêu rụi trong biển lửa.

Đốm lửa hồng nhạt dần dần đậm đặc như máu rồi trùn lên nuốt mất tôi. Có phải vì chai bia lạnh, tôi bỗng cảm thấy lạnh toát, từ trong lòng lạnh ra. Càng đến gần 3h 15 phút, tôi càng thấy có lửa trong lòng, tim đập thùm thụp. Tôi dùng tên khác lên mạng, không thấy cô ấy. Lạ thật, tim tôi đang đập mạnh, nhưng trong lòng lạnh lẽo.

Chờ mãi....chờ mãi đến 12 giờ trưa, cuống cuống lên mạng, nhưng không thấy cô ấy. Chỉ có một mình Đồ Tồi mỗi mòn đợi. Cô ấy gửi cho tôi một bức email:

From: Flying Dance

Subject: 01-01-1998

Date: Thu Jan 1, 10:29, 1998

Dear Đồ Tồi:

Em muốn một mình anh suy nghĩ trong bóng đêm,

Về những lúc chúng ta bên nhau.

Nhưng em chỉ thấy đơn côi, trong bóng tối.

Khi nghe tiếng xe anh xa rồi, càng lúc càng xa.

Nước mắt rơi, như mưa.

Anh có cảm thấy nỗi cô đơn của em?

Không bỏ được thói quen lâu nay,

Len lén lên mạng bằng cái tên khác.

Quả nhiên không tìm thấy anh.

Vui vì đặt niềm tin đúng chỗ, hay là nên buồn bã?

Trời sáng rồi, phải đi thôi.

Em sẽ mang theo chút gì gắn với anh,

Chiếc vé xem phim ban nãy.

Nhưng...

Những gì muốn đem theo không đem đi được,

Những gì không muốn đem theo lại bắt buộc phải đem.

Khi anh đọc email này, có lẽ em đã lên máy bay đi Đài Bắc.

Anh cảm thấy nụ cười em gửi anh từ trên tầng không chứ?

Có lẽ hôm nay máy bay không thể bay cao,

Bởi vì lòng em nặng trĩu....

Hãy mở hộp thư của em!

Có nhật ký đấy.

Hãy đọc theo thứ tự từng ngày,

Rồi xóa hay giữ lại là tùy anh...

Bởi vì...có lẽ em sẽ không bao giờ lên mạng nữa

Mật mã là ngày sinh của em, 19760315....

Flying Dance

Ps. Đồ Tồi, đừng ngây ra thế nữa, xem mau đi!

From: Flying Dance

Subject: 18- 09- 1997

Date: Thu Sep 18, 23:47, 1997

Hôm nay là ngày khai giảng. Mình ngồi lơ đãng trong sân trường. Thấy buồn buồn, đứng dậy dạo quanh trường. Hàng cây ven đường cao rợp, râm mát. Ánh mặt trời khe khẽ lọt qua kẽ lá rớt xuống mặt đường. Mình chỉ được hưởng thụ ánh nắng đến mức này mà thôi, nắng gắt hơn ít nữa sẽ hại lắm...

Bất giác thấy nhẹ nhõm, cất bước quay vài vòng theo điệu nhạc của lá cây. Tòa nhà hiệu bộ của trường rất to, nhiều gương mặt trẻ trung đang xúm xít quanh máy tính nối mạng miễn phí ngoài sảnh. Đến ngó một chút, xem BBS viết những gì.

Tạo một cái ID mới. ID cũ bị quá nhiều người quấy rối, mỗi lần lên mạng phải xem một đống email xin làm quen. Rất những bức thư vô vị, khoe khoang tài cán, tự nhận hài hước, giả vờ thành khẩn...nhưng đối với mình thấy đều vô vị.

Tại cô bạn cùng phòng Evan, mỗi lần đi gặp bạn làm quen qua mạng toàn bắt mình đi cùng. Evan bảo để chia sẻ nguy hiểm, kéo bị tội ếch xanh làm cho sợ hãi. Kết cục là mình bị những con ếch xanh làm cho sợ thật.

Trên Internet, những cô gái ghê gớm được gọi là khủng long, còn lũ con trai kinh tởm là ếch cốm. Tội con trai thường có câu cửa miệng trên mạng không có mỹ nhân, bọn con gái liền phản bác trên mạng đầy ắp ếch xanh bò lổm ngổm.

Có nhiều chú ếch cứ nghĩ mình là hoàng tử, mong chờ nư hôn của công chúa để hồi phục nguyên hình. Evan bảo, ếch suốt đời vẫn là ếch, có hôn đến một nghìn lần thì vẫn là ếch cốm mà thôi.

Lấy ID nào đây nhỉ? Ồ, cảm giác tung bay trong điệu nhảy rất tuyệt vời, dùng tên ấy đi – Flying Dance. Và mình post bài đầu tiên. Hôm nay thật sáng khoái...

From: Flying Dance

Subject: 22- 09- 1997

Date: Mon, Sep 22, 23:52, 1997

Evan lại đi hẹn hò, bỏ mặc mình với cái tivi. Lại lên mạng dạo chơi, ID mới chưa bị ai đến quấy nhiễu nên vẫn còn rất trong lành. Thử sang mantalk của mấy hội con trai xem họ viết những gì. Có một bài thơ cũng khá hay.

Tác giả ký tên jht. Dở quá, tên gì mà lại như thế - jht? Ba phụ âm, chẳng có lấy một nguyên âm, đọc làm sao được. Những kẻ trình độ tiếng Anh “siêu” thế này làm sao mà học ngoại ngữ như mình được chứ?!

Mà nick của anh ta mới gọi là...trên cả mức dần độn. Ai lại đi lấy nick là Đồ Tồi. Evan nói về những con ếch xanh trên mạng, tên hay chưa chắc người đã hay, nhưng tên dở thì chắc chắn người đó sẽ dở. Vì thế, cậu chàng này chắc phải dở tệ hơn...cóc. Nhưng bài thơ của hắn cũng được đấy chứ:

...Lật nghiêng cả biển Thái Bình Dương úp xuống,

Cũng không thể dập tắt nỗi ái tình ta tặng cho em.

Thái Bình Dương lẽ nào nghiêng được.

Bởi vậy nên ta chẳng yêu em...

Evan mà thấy chắc chắn sẽ bảo mấy dòng này...thối như ***** ...nhưng mình là một cô gái ngoan ngoãn nên không được quyền nói tục...:-P. Gã này ra sao nhỉ, văn vẻ của hắn thật ngọt ngào, nhưng tên thì xem ra rất đần độn. Dạo qua các mục khác xem hắn còn viết gì nữa. Ô, trên mục letter, mục story, cả mục ladytalk cũng có bài. Đăng nào cũng rối rĩ, mình bèn email cho hắn, rằng bài thơ khá thú vị. Lần đầu tiên mình chủ động gửi thư cho một người lạ. Chà, dũng cảm quá! Mình đã bị tiêm nhiễm thói xấu của Evan rồi ư, có thật chỉ vì đang rối rĩ không nhỉ?

From: Flying Dance

Subject: 30- 09- 1997

Date: Tue Sep 30, 23:06, 1997

Chiều nay đi uống trà với Evan, quán “Phỉ lãnh thúy”. Không khí rất dễ chịu. Tăng một chỉ có hai đĩa. Gọi một cốc trà dâu. Mình hay uống cà phê nên hiếm khi nào uống trà, nhất là vào buổi chiều. Lần này đổi khẩu vị có lẽ là do cô phục vụ ân cần giới thiệu mãi về loại trà mới. Buổi tối, nhận được bức email đầu tiên gửi vào hộp thư Flying Dance.

Thư của hắn, tên dốt tiếng Anh. Hắn nói đã thử đợi mấy ngày xem có gặp mình để chat trên mạng hay không, nhưng ông trời không cho hắn và mình online cùng lúc, cuối cùng đành email. Hắn nói, để xứng đáng với lời khen, hắn phải cố gắng huấn luyện bản thân thành một người hài hước.

Hài hước có thể “huấn luyện” được chăng? Xem ra đầu óc hắn quả là....có vấn đề. Hắn học Master, vậy mà đầu óc thì kém phát triển và tiếng Anh dưới mức trung bình, đáng thương thay... Email và bài viết của hắn không giống nhau chút nào. Bài viết hài hước, sắc bén, ngôn từ mạnh dạn, còn email thì mềm mại, nhẹ nhàng, giống như...giống như cốc trà dâu ban chiều.

From: Flying Dance

Subject: 05- 10- 1997

Date: Sun Oct 5, 23:35, 1997

Hôm nay là ngày nghỉ, một ngày nghỉ hiếm hoi, và hiếm hoi hơn nữa là Evan không có hẹn với ai. Mình và cô ấy đến Sun Wear Shopping Plaza, đang bán túi xách đại hạ giá. Ăn trưa luôn trong Plaza, món mỳ cay của Hàn Quốc làm hai mỹ nhân cay xé họng. Mình ưng một chiếc ba lô nhỏ màu cà phê, màu sắc, dáng vẻ và những chiếc khóa kéo, tua rua của nó khiến mình liên tưởng đến cốc cà phê Ca – pu – chi – nô.

Thật dễ chịu... Trang web của trường đã bị treo mấy hôm nay, đến tận tối mới hồi phục. Vài ngày nay mình đều cố lên được mục mantalk. Mình bị mắc chứng nghiện BBS rồi hay sao? Nếu chỉ để xem tin tức hay mấy bài viết trên mạng thì không nhất thiết phải lên đó. Lẽ nào vì ở đó có con ếch cốm jht?

Mãi đến hôm nay hắn mới gửi cho mình bức thư thứ hai. Như bắt được vàng, mình xem đi xem lại mãi. Trong lòng thật nhẹ nhàng vui vẻ. Tự dung thêm một cốc Ca – pu – chi – nô.

From: Flying Dance

Subject: 10- 10- 1997

Date: Fri Oct 10, 23:26, 1997

Hôm nay là ngày “song thập”, ngủ nướng đến tận hai giờ chiều. Cũng tại con ếch kia, tận ba giờ đêm mới bò lên mạng. Đêm qua mình chờ hấn mãi, còn cầu được gặp hấn. Thế mà đến gần hai giờ sáng thì mình ngủ gật mất, nên bị offline.

Thật cáu sullen, ba giờ hấn mới lên mạng, rồi lại gửi cho mình bức thư thứ sáu. Hấn mong mình vui vẻ. Vui gì mà vui! Tên này đáng ghét quá, đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ còn mò mẫm trên mạng làm gì.

Hôm nay được nghỉ, ngày mai cũng nghỉ, từ ngày kia trở đi nghỉ liền ba ngày. Nếu hấn không lên mạng đúng giờ tử tế mình quyết không chờ hấn nữa. Hứ, hấn mà tử tế thì có khi cô nương đây sẽ ban cho một chuyến đi chơi cùng ấy chứ! Ấy, tại sao hôm nay mình không rửa hấn là con cóc, tại sao mình phải đợi hấn làm gì. Lẽ nào...mình bắt đầu nhớ hấn.

From: Flying Dance

Subject: 25- 10- 1997

Date: Sat Oct 25, 23:28, 1997

Tên ếch này thật là lộn xộn, có lúc hai ba ngày không lên mạng ngó ngang, có lúc một ngày lên đến mấy lần. Tài sản mỗi của mình non yếu, đành phải chăm chỉ mò mẫm lên mạng, hi vọng chẳng may lúc nào đó vớ được hấn. Lưu Bị đến lầu cỏ mời Khổng Minh ba lần là quá đáng, mình đã đến cái “mạng cỏ” của hấn không biết bao nhiêu lần, mà hấn vẫn trốn còn kỹ hơn cả Khổng Minh.

Có lẽ nên đổi nick của mình thành Ban ngày, còn của hấn là Đêm khuya. Ông Hoàng tử ếch của tôi ơi, ông có ngủ theo đúng đồng hồ sinh học của người bình thường hay không? Hôm nay là ngày Giải phóng, nhưng hình như tim mình bắt đầu bị bắt làm tù binh...

From: Flying Dance

Subject: 08- 11- 1997

Date: Sat Nov 8, 23:42, 1997

Hôm nay là ngày hấn trở về. Thư trước hấn bảo đi Hồng Kông, không nói rõ đi mấy ngày, ai ngờ đi liền một mạch năm hôm. Mà khi mình đọc mail thì hấn đã ở trên máy bay rồi. Giận quá, vì hấn không bảo khi nào trở về.

Đồ Tồi ngốc nghếch, con ếch đàn độn, người có về nữa không?! Vừa lúc nãy nhận được email của hấn bỗng chực bật khóc. Hấn nói đã đi nhiều nơi, lên núi Pacific và đến vịnh Victoria, nhưng những vì sao trên núi chắc chắn không sáng trong như đôi mắt mình, và ánh đèn ở vịnh cũng không tươi tắn như nụ cười của mình. Hứ, bỏ đi chơi suốt mấy ngày liền, định lấp liếm bằng mấy câu nịnh thế này thôi á? Hơn nữa, hấn đã thấy mình đâu mà biết.

Nhờ đâu mình xấu như con khỉ núi Pacific và có nụ cười khủng bố hơn cả tiếng còi tàu vịnh Victoria thì sao... Nhưng thôi, hấn đã mất công nịnh nọt thì mình cũng bỏ quá cho, không trách móc nữa...@^~^@ Hấn nói hôm nay là ngày Đập Tam Hiệp hợp lưu hai dòng nước.

Đối với dân Thủy Lợi bọn hấn, đây là một sự kiện vô cùng quan trọng. Đối với mình bây giờ thì hợp lưu với tách lưu chẳng can hệ gì. Quan trọng là bao giờ hấn và mình mới được...hợp lưu, để

không còn như hai con sông nhánh cùng song song ra biển nhưng chẳng bao giờ gặp mặt.

From: Flying Dance

Subject: 13- 11- 1997

Date: Thu Nov 13, 23:56, 1997

Hôm nay là thứ năm, suýt nữa là thứ sáu ngày 13, chỉ chệch có một ngày. Hân viết trong email, hôm nay là một ngày đặc biệt. Ngày sinh của hân chẳng? Có lẽ vậy. Sinh vào ngày này thì cũng không có gì đáng tự hào, thảo nào không dám nói ra. Hân bảo rất thích bài thơ mình viết nên đã đổi đi tí chút để chúc mừng ngày hôm nay:

Anh gào thét điên cuồng, giữa phòng học vắng tanh,

Ánh mắt em lướt qua, bối rối.

Em thương hại, hay tức tối,

Cũng không làm anh giảm bớt tiếng kêu.

Bởi khiến anh gào lên vô lối

Đâu phải là đôi mắt ánh nhìn của em,

Mà là bài thi của anh bê bối.

Mình bật miệng cười rinh rích, chảy cả nước mắt. Hân dám sửa bài thơ của mình, lần sau bản cô nương cũng sẽ “xào nấu” thơ của hân cho biết tay. Rốt cuộc vì sao hôm nay là một ngày đặc biệt nhỉ. Ngày như thế nào là đặc biệt đối với hân. Còn đối với mình, ngày nào nhận được email của hân là một ngày không giống như ngày khác.

From: Flying Dance

Subject: 23- 11- 1997

Date: Sun Nov 23, 23:06, 1997

Sáng sớm hôm nay Evan lái chiếc xe ô tô nhỏ xíu của cô ấy chở mình đi chơi. Mình mặc nguyên cây màu cà phê, khoác thêm chiếc ba lô Ca-pu-chi-nô. Evan bảo mình ầm đầu, chẳng có ai ăn mặc như thế này, trừ phi bị nghiện cà phê hạng nặng. Nhưng mình thích thế, làm sao được. Công viên rất đẹp, ngoại trừ đôi chỗ trông hơi nhân tạo. Evan chụp cho mình một bức ảnh trên thảm cỏ, cô ấy bảo nhìn mình từ trong ống kính trông hết...một ly cà phê. Ha ha, đấy chính là điều mình thích. Có hai tên ếch ộp ộp nháy đến làm quen, chúng ộp à ộp oạp:

- Trời hôm nay rất đẹp, tức là sunny;

Có hai cô gái xinh, gọi là beauty;

Tính tình cũng tuyệt diệu, là pretty.

Cùng hai em dạo chơi vui vẻ thật happy...

Evan liền trả miếng:

- Trời đột nhiên giở chúng mưa, tức là rainy;

Hai gã đang đến vô cùng xấu, gọi là ugly.

Nhìn thấy hai gã khiến người ta bắt đầu cáu, rất angry;

Nếu không biến ngay thì hai bà đây sẽ kêu ầm lên crazy...

Ha ha ha, làm sao mình có thể chơi với một cô bạn thế này?... Và làm sao vẫn giữ được tính mềm mại, dịu dàng, gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Hôm nay trời đẹp, phong cảnh nên thơ, giá mà có thêm một anh chàng để mình mong nhớ thì càng tuyệt vời hơn. Về đến phòng đã mệt nhoài, nhưng mình vẫn cố lên mạng viết lại mấy dòng ghi nhớ ngày hôm nay, và để xem có email của hấn không. Bức email thứ 20. Hôm nay thật tuyệt. Hy vọng mọi việc của hấn cũng tuyệt như thế, nếu không mình sẵn lòng san cho một ít niềm vui...

From: Flying Dance

Subject: 02- 12- 1997

Date: Wed Dec 02, 23:46, 1997

Tối qua mẹ lại gọi điện giục mình thôi học về nghỉ ngơi. Nhưng...năm nay là năm cuối, bỏ về tiếc lắm. Hơn nữa, bác sĩ đã bảo mình đang ở giai đoạn tạm ổn, chỉ cần giữ gìn không phơi nắng nhiều và không làm gì quá sức thì sẽ không sao. Dù biết mẹ rất thương mình, nhưng mẹ luôn coi mình như đứa con nít không nghe lời... Chán quá, không ngủ được. Evan đã ngủ tít từ lâu, đành lên mạng vậy. Ô, bắt được tên jht rồi. Lần này đừng hòng thoát khỏi tay bản cô nương. Mình nói trong lòng không vui, hấn bèn bảo vừa hay hấn cũng không vui, dấu âm kết hợp với dấu âm thành dấu dương. Hấn thật hay chuyện, tán gẫu một lúc cũng đỡ buồn hấn. Mà hấn còn biết mình để tóc dài và ít khi mặc váy, ngạc nhiên chưa.... Không biết vì sao nói chuyện với hấn thật vui vẻ. Một lúc sau, cơn buồn ngủ ập đến. Nhưng làm sao tha cho hấn dễ dàng thế được, hẹn 10h sáng mai chat tiếp.

Sáng sớm ra, hấn lên lớp cho mình một bài về lãng mạn. Hấn viết hoài viết mãi ở đầu đăng kia, mình đọc và cười nhu nắc nẻ ở đầu này. Buồn cười thật, tưởng tượng ra cảnh thi sĩ lắc lư trên lá vàng khô và bỗng nhiên giẫm phải bãi...của quý của con cún. Hấn nói rằng, có bốn loại thanh niên hay xuất hiện trong tiểu thuyết diễm tình và phim romantic: loại yên hùng, loại thư sinh, loại nghệ sĩ và loại hảo hớn bất cần đời.

Ừ...m, cũng phải. Còn kiểu con trai loại... Đồ Tồi như hấn chắc chỉ xuất hiện trong truyện...kinh dị. Hấn thật giỏi bịa chuyện, và có lẽ suy nghĩ rõ buồn cười. Đáng tiếc là Evan gọi mình đi ăn trưa mất rồi, không tiếp tục nghe hấn nói chuyện được nữa.

Tối nay lại chờ trên mạng vậy, không biết hấn có nữa không? Để cho chắc ăn, mình pha sẵn một ly cà phê đen thật đặc. Đêm khuya ngày 2 tháng 12 năm 1997, trời rất lạnh, nhưng trong lòng nhớ một người nên không cảm thấy rét.

From: Flying Dance

Subject: 04- 12- 1997

Date: Thu Dec 04, 23:15, 1997

Mình lên mạng từ hai giờ rưỡi đêm, chờ đợi và chờ đợi... Cát sét vọng ra The lady in Red, giọng ca ma lực của ca sĩ càng truyền cảm trong đêm khuya. Đúng lúc đến câu "took my breath away" thì Đồ Tồi lên mạng. Có phải vì lời bài hát, mình cũng cảm thấy con tim thắt lại, quần đau. Mình hỏi hấn gặp nhau trên mạng thì thế nào, muốn biết hấn nghĩ sao về quan hệ giữa hấn và mình. Hấn nói mạng Internet tạo ra ba loại người, rồi thao thao bất tuyệt về tính cách từng loại. Mình cũng yên lặng ngắm từng dòng chữ hiện trên màn hình, tưởng tượng ra cảnh hấn hăng say nói phì cả bọt mép. Bỗng nhiên muốn gặp hấn...@^-^@ Hấn bảo mình với hấn đều thuộc loại người thứ hai, không can tâm làm quả chanh chua loét mà muốn được ngọt ngào nhu mít mật.

Có lẽ vậy chăng? Mình ngưỡng mộ những cô gái như Evan, dám yêu, dám chấp nhận. Khẽ vuốt làn tóc dài mượt trên vai. Lúc hấn nói, có lẽ mình không còn sống được bao lâu nữa, có vài sợi tuột xuống theo ngón tay. Bàn tay như bị điện giật, tê buốt năm đầu ngón. Không thể thế được! Bác sĩ chỉ bảo mình bị bệnh mãn tính chứ đâu phải bệnh nan y, mình vẫn có thể có cuộc sống bình thường như mọi người. Có thật thế không?

Lẽ nào mình không thể đùa vui như ánh nắng mùa xuân nhảy nhót trên cành cây ban mai?! Có nên làm theo lời mẹ, rời khỏi nơi này, quay về Đài Bắc?! Nhưng về Đài Bắc rồi...làm sao gặp hấn được. Mình gõ lên bàn phím: "Chúng ta gặp nhau nhé!" rồi chờ mãi cho đến khi nhận được câu trả lời "OK". Bên ngoài cửa sổ trời sáng dần. Đêm đã qua, nhưng bóng tối trong mình vẫn ám ảnh.

From: Flying Dance

Subject: 13- 12- 1997

Date: Sat Dec 13, 23:13, 1997

Từ sau lần bắt được hấn trên mạng lúc 3 giờ, mình cũng có thói quen online lúc đêm hôm khuya khoắt. Đôi khi Evan hỏi hấn là ai, mình chỉ cười đáp là Đồ Tồi. Không phải vì sợ nói ra cái tên jht trúc trắc sẽ bị Evan cười thủng mũi, mà hấn đã là một khoảnh khắc riêng tư trong tim, không muốn chia sẻ cho ai khác. Mình và hấn có rất nhiều chuyện lãng nhăng lít nhít, kể lể dài dòng trên mạng. Mình hay kể lại cho Evan những câu triết lý của hấn.

Evan bảo có lẽ hấn đủ tư cách xin giải Nobel bốc phét được rồi, nhưng vì sao hấn không tò mò xem tên mình là gì nhỉ. Evan nói có lẽ hấn là cao thủ giang hồ. Còn lâu ấy, Đồ Tồi của mình đâu phải loại người như vậy. Mặc dù hai đứa đã thống nhất sẽ gặp nhau, nhưng hấn không hỏi lại mình mấy giờ, ở đâu. Mình cũng dối, không thèm hỏi..., con gái mà, phải e lệ chứ.

Hấn như một cái gương to cho mình soi vào. Mình thấy được cá tính của mình thông qua tính cách của hấn, đặc biệt là tính hiếu thắng của cả mình lẫn hấn. Nên đôi khi mình thích đối đầu với hấn trong mọi việc mọi chuyện.

Cả hấn và mình không ai chịu hỏi tên người kia, cũng không ai nhắc đến buổi hẹn gặp. Mới đọc truyện "Nước hoa" trên mạng. Muốn làm được nhân vật nữ chính, bước qua làn mưa nước hoa thơm ngát. Nếu có hấn ở bên chắc sẽ ngọt ngào lắm nhỉ...@^-^@

From: Flying Dance

Subject: 24- 12- 1997

Date: Wed Dec 24, 23:31, 1997

Đêm nay là Đêm bình yên, Đường phố tràn ngập không khí lễ hội tung bừng, thật dễ chịu. Nhận được e-card của hân chúc vui vẻ, bình an. Mình và Evan thì xem ai nhận được nhiều e-card hơn. Mình thua. Không vấn đề gì, Evan có gương mặt và thân hình nổi tiếng hấp dẫn mà, thua cô ấy cũng không đến nỗi quá xấu hổ.

Phải mời Evan đi ăn một bữa Giáng sinh linh đình. Hai đứa chúng mình đi ăn bíp-tết nướng nung 4000 C, cũng khá ngon. Evan muốn vào vũ hội Giáng sinh trong trường. Mình chần chừ mãi...Evan cũng biết bệnh của mình, không được làm gì quá sức, nhưng đêm nay mình không muốn làm cô ý mất vui, đành phải đồng ý.

Đến cổng trường, hai đứa hoảng cả hồn vì dòng người xếp hàng dài dằng dặc ngoài cổng. Trời ơi, nhiều người thế này thì đến bao giờ mới mua được vé? May nhờ Evan quảng giao, anh chàng coi cửa cũng từng là cây si của Evan nên chúng mình được đặc cách cho vào sớm. Evan mặc áo dệt màu đỏ sẫm, quần bò bó cũng màu đỏ.

Tối hôm qua, hai đứa mua thuốc nhuộm về, nhuộm vài sợi tóc của Evan thành màu đỏ và vài sợi của mình thành màu cà phê. Trông mình giống một cốc cà phê nâu ngon lành, còn Evan như một ly rượu vang bốc lửa. Mình không được nhảy mạnh, chỉ thỉnh thoảng mới được vào sân đi mấy điệu nhẹ nhàng. Evan nhảy rất điêu luyện, mỗi lần cô ấy vào sân lại kéo theo bao nhiêu cặp mắt.

Mình ngưỡng mộ ngắm cô ấy nhảy nhót tung bừng, mồ hôi đầm đìa. Bệnh của mình không được làm gì quá mạnh, cũng không được phơi nắng quá nhiều. Một cô gái đang tuổi ăn tuổi lớn không được thỏa sức vẫy vùng nhảy nhót, cũng không được phơi mình dưới ánh nắng ấm áp thì tuổi thanh xuân còn có ý nghĩa gì...

Việc giản đơn nhất như đổ mồ hôi đối với mình cũng là vô cùng xa vời. Đồ Tồi nói phải, mình đúng là kiểu người thứ hai, mình mong muốn được thỏa sức bay nhảy. Hơi khó thở, mình nói với Evan và rời khỏi nơi không thuộc về mình, đi bộ về đến nhà vẫn còn ba tiếng nữa mới đến 3 giờ 15. Không biết đêm bình an của hân ra sao. Nếu bây giờ hân đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì tốt biết bao...

From: Flying Dance

Subject: 30- 12- 1997

Date: Wed Dec 31, 02:38, 1997

Sáng sớm hôm nay, hân bảo bị cảm, làm mình lo mất một lúc, hóa ra hân đùa, Đồ Tồi! Và hân đã bắt đầu dò hỏi gặp nhau như thế nào... Hi hi hi, sau một tháng trời quyết tâm chịu đựng ta đã thắng, cuối cùng hân phải mở miệng hỏi ta. Để trừng phạt tí chút vì tội để mình đợi lâu, mình bèn dối hân là trông mình không đáng yêu mấy.

Mình còn định thử thách hân thêm một lúc nữa mới đồng ý nhận lời mời, nhưng cuối cùng lại không nỡ để hân lo. Hẹn nhau lúc 7 giờ 30 ở cửa hàng McDonal trên đường Đại Học. Đồ Tồi keo kiệt, không mời mình ăn cơm... Evan bảo nên đến muộn nửa tiếng, coi như lời phản kháng chế độ phụ hệ mấy nghìn năm nay.

Nhưng còn lâu mình mới làm vậy, đã chờ đợi một tháng trời, không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa. Mình mặc bộ quần áo cà phê, khoác chiếc ba lô Ca-pu-chi-nô và ra đi với tâm trạng vui tươi như hôm trước. Mình nhận ra ngay anh chàng màu xanh ngồi trong cửa hàng, khắp người hân tuyền một màu xanh nước biển, và dáng hân ngồi suy tư cũng...rất blue. Vồ nhẹ vào vai hân như những người bạn quen biết lâu ngày.

Khi hân quay đầu lại, mình thấy vẻ ngạc nhiên đến luống cuống hiện lên trong mắt hân. Mình ngắm thật kỹ anh chàng đã làm mình vất vả một tháng trời nay. Trông hiền lành, nhưng nụ cười thông minh xém chút nữa thành xảo quyệt, xứng với cái tên Đồ Tồi.

Khi nói chuyện hân thường vung vẩy cánh tay, cứ như thể cánh tay đang nói chứ không phải cái mồm. Chắc là vì quen “nói chuyện” bằng tay trên vì tính. Hân và mình bàn luận đủ thứ

chuyện, từ Bành tổ khai thiên đến con cún bị bệnh. Nói chuyện với hần rất dễ dàng, bởi vì khi mình kể lể thì hần chỉ yên lặng lắng nghe. Buổi tối ngày hôm nay cũng thật dễ chịu, như ngồi trên bãi cát, ngắm cánh buồm xa tít ngoài khơi trong làn gió hiu hiu. Mình muốn đùa hần nên bày ra một bài triết học cà phê, thế mà hần cũng bịa lại về thủy lực. Lúc nói xong, mình nhìn thấy trong mắt hần xanh màu kính ngạ, vậy chắc khi hần nói xong trong mình cũng sẽ...nâu màu ngạ nhiên. Kể từ lúc ấy, mình bắt đầu cảm thấy hần chân thực và gần gũi ngay bên mình, chứ không chỉ là một con người của Internet hư ảo. Hần ở ngoài đời vừa cứng rắn, vừa mềm mại; vừa kiên quyết vừa trầm lặng; vừa tinh tế vừa lạnh lùng. Cảm thấy hàng rào phòng vệ vừa xây ở nhà đã trở thành lâu đài trên cát, không chống đỡ nổi một đợt sóng xô. Nhận lời mời ngày mai đi chơi. Về đến nhà, còn một tiếng nữa mới đến 3 giờ 15. Mình đun thêm chút cà phê, vì chắc chắn hần sẽ lên mạng giờ này, mình không muốn làm hần thất vọng. Evan bảo đây là “hiệu ứng bị khống chế”, cô ấy bảo mình đã gục rồi. Làm sao được, đành chịu vậy.

From: Flying Dance

Subject: 31- 12- 1997

Date: Thu Jan 1, 06:52, 1998

Hần lên mạng đúng 3 giờ 15 phút như mình nghĩ. Xem ra, hần cũng bị mình khống chế mất rồi. Tiếc là buổi trưa còn phải đi xem phim, không thể nào chat mãi đến sáng như mọi hôm. Đi ngủ thôi, mình không muốn hần thấy mình tiêu tụy, ốm yếu. Tỉnh dậy lúc khoảng 12 giờ và đi tắm. Con gái có thể nhịn ăn, nhưng không thể nhịn tắm. Khe khẽ ngân nga bài hát trong miệng, trong lòng phơi phới. Nhưng đúng lúc khoác áo lên người, mình đông cứng lại...Một giây sau, quỳ xuống khóc nức nở trong phòng tắm. Mình không thể sống vui tươi, bay nhảy như mọi người bình thường được hay sao. Quay về Đài Bắc theo lời mẹ vậy. Mình lau khô nước mắt, chờ hần đến. Hôm nay chúng mình đi xem phim mà, phải vui vẻ. Nhưng tại sao lại chọn Titanic, mình vốn rất ghét ướm khi xem những phim buồn bã.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, mình sẽ nhớ nơi này lắm. Giấu mình sau lưng hần, mình không thể phơi nắng thêm nữa, dù ánh nắng hôm nay rất mực êm dịu. Nhìn thấy được tai hần đỏ lên rực rỡ. Mình cũng cảm giác tai mình nóng bỏng, nhưng chỉ có gió mới cảm thấy mà thôi. Hần đi quanh một lúc tìm chỗ đỗ xe, nhưng mình biết đây là hần câu thời gian chờ mình ngồi sau. Mình buộc tóc lên để mái tóc dài không che lấp mặt, bởi vì Evan đã có lần bảo mình có khuôn mặt rất đẹp, mình muốn hần giữ lại hình ảnh đẹp nhất về mình trước khi xa nhau. Lúc xếp hàng mua vé, mình và hần đứng cạnh nhau, thật gần. Mình mong được đứng mãi bên hần, kể cả dù không mua được vé. Nhưng khi cánh tay phải của mình khẽ chạm vào tay hần, mình cảm thấy...nốt ban đỏ đang cười chế nhạo. Phim đã hết, hần nhắc mình đứng dậy ra về. Về thôi, bộ phim của mình đã kết thúc, còn cuộc đời của hần vẫn xuôi dòng...Muốn giữ lại chút gì liên quan đến hần nên bảo hần ký tên vào tờ vé. Hần thật ngốc nghếch. Mình muốn hần ký tên thật. Để về sau còn có người thật, tên thật mà nhớ. Chúng mình cùng nhau bước qua cơn mưa nước hoa Dolce Vita. Cảm ơn hần chia sẻ những giây phút ngọt ngào. Xin lỗi vì không thể nói lời tạm biệt. Chúng mình đã bắt đầu quen nhau bằng email thì cũng sẽ chia tay bằng email. Hần từng bảo rằng, mạng Internet rất nhanh nhưng không hoàn mỹ. Phải, mình có thể gửi đến hần những dòng mong nhớ thật giản đơn, dễ dàng, nhưng không thể vì thế mà đừng được những giọt lệ buồn rỏ trên bàn phím. Trời sắp sáng rồi. Hần đang làm gì vậy? Bỗng thềm được nghe tiếng hần... Phải đi thôi...!

Chúng tôi nói chuyện một lúc nữa thì Flying Dance thiếp đi. Tôi không dám ghé sát vào cô ấy, vì trên khuôn mặt xinh đẹp bắt đầu dày đặc những vết ban đỏ.

Chương 9: Nhớ nhung

Hai tuần liền sau đó, tôi phải học cách tự thôi miên để chống đỡ những buổi bình minh và hoàng hôn, những buổi ban ngày và ban tối nhớ về cô ấy. Liên tục nhắc mình cô ấy chỉ là Flying Dance lướt trên mạng, và cô ấy đã từ chối cùng tôi bay nhảy trong đời. Tôi né tránh máy tính, tránh mọi thứ liên quan đến cà phê. Tôi nhốt mình trong đồng sách và lũ bạn bè để trốn tránh cảm giác day dứt. Nhưng mọi cố gắng đều thất bại. Hóa ra đâu phải tôi không nhớ về cô ấy, mà chỉ là cố quên sự xúc động do nỗi nhớ đem lại mà thôi. Giống như thể không phải tôi không hít thở, chỉ có lúc không để tâm đến không khí. Con người ta có thể tạm ngừng thở trong giây lát, nhưng không thể ngừng mãi. Tôi quyết định đi tìm Evan.

Hôm ấy là ngày 15 tháng 1 năm 1998. Trời mưa từ sáng sớm, bắt đầu lạnh. Có lẽ do thời tiết, khi chạm vào nắm đấm cửa, tôi thấy tay mình hơi run rẩy.

- Xin hỏi Evan có nhà không?

- This is Evan speaking. May I have your name?

- Tôi....tôi....là Đồ Tồi.

Thật chẳng biết phải xưng tên làm sao, chắc cô ấy không biết bút danh jht, và lại càng không biết tên cha sinh mẹ đẻ của tôi, đành phải xưng thế này.

- Just a minute! I go down right now!

Một lát sau, có tiếng mở cửa rầm rầm, rồi bước chân giẫm lên cầu thang bình bịch. Tiếng động và tiếng chân ấy chắc của một cô nàng mạnh mẽ lắm. Evan hiện ra ở cửa, cột tóc vắt vổng lên bằng sợi dây chun. Gương mặt cô ấy ra sao tôi chưa kịp nhìn kỹ, bởi vì ánh mắt bị đập vào bộ ngực....siêu đồ sộ, mà cô ấy lại còn bận đồ bó.

- Anh là Đồ Tồi? – Cô ta ngó tôi với ánh mắt dò xét.

- Yes. This is Đồ Tồi speaking... - Tôi học cách nói ban nãy của Evan, hy vọng cô ấy sẽ nhẹ nhàng hơn tí chút.

- Sao bây giờ mới tới? – Evan chống nạnh, trợn mắt nhìn tôi.

- Tôi không biết....tìm cô ấy ở đâu. – Trông bộ dạng Evan như vậy, tôi đành rón rén trả lời.

- Anh không biết đường đến hỏi tôi à? Học nhiều thế làm gì? Chả có tý IQ gì cả!

- Thế cô biết cô ấy ở đâu chứ? – Giọng tôi hơi run rẩy, vì đã thấy một tia hi vọng.

- Vớ vẩn, đương nhiên là biết chứ! Tôi đi thăm cô ấy rồi. Thi học kì xong tôi sẽ đến đấy. Rủi tôi đi rồi thì anh làm thế nào?

Âm lượng và tốc độ bắn lời của Evan ngang súng máy.

- Xin lỗi, có thể cho tôi biết chỗ cô ấy...!

- Đây này. – Evan chìa ra một tờ giấy, có hai chữ Đài Bắc và số phòng trong bệnh viện Vincen.

Tôi ngây người ra nhìn, dường như trong mắt cô ấy ngấn lệ.

- Anh dần ra đây làm gì? Biến ngay đi thăm cô ấy cho tôi nhờ.

- Đây là....

- Shut up! Nói nhiều quá, đi nhanh đi. Mà này, Đài Bắc lạnh lắm, nhớ mang quần áo ấm đấy.

Cánh cửa đóng lại cái “rầm” sau lưng tôi. Evan không phải loại Gh bình thường mà nên xếp vào loại Gh+.

Tôi nghe lời Evan, mang sẵn vài bộ quần áo ấm. Nhưng không phải vì sợ lạnh, mà vì không biết sẽ ở đây bao lâu. Tôi gọi điện thoại cho em gái đang làm việc ở Đài Bắc, báo rằng tôi sẽ đến ở mấy ngày. Đặt chân lên chuyến bay 11 giờ 40 đi Đài Bắc, tôi hồi tưởng lại hai tuần trước cô ấy cũng đã đi trên chuyến bay này về nhà. Vừa ngồi lên máy bay tôi liền tự động thắt chặt dây an toàn. Không phải vì cô tiếp viên hôm nay không đẹp, mà bởi vì tôi tin chắc sẽ không cô gái nào có mùi hương dịu dàng như cô ấy của tôi. Tôi để đồ đạc ở văn phòng cô em gái, lên xe số 277 đến bệnh viện ở Vincen.

Tôi bước vào phòng bệnh rồi khe khẽ ngồi yên, ngắm Flying Dance trong giấc ngủ. Mái tóc dài khẽ buông trên gối, không còn những sợi thanh thoát như trước. Trên gò má và sống mũi có những vết chấm đo đỏ. Lông mi khẽ nhướn lên, chắc là đang nằm mơ. Cô ấy mơ thấy gì, điều nhảy trong sân trường, lần hẹn hò trong cửa hàng, bộ phim Titanic hay mùi nước hoa ở cổng nhà. Bóng tối buông xuống. Tôi định bật đèn, vì không muốn để cô ấy nằm cô đơn một mình trong bóng tối, nhưng lại sợ ánh đèn làm mất giấc ngủ của cô. Tôi đang nghĩ thì cô ấy tỉnh dậy nhìn tôi trần trối, rồi quay mặt vào trong. Đôi vai run rẩy. Cô ấy gầy đi rất nhiều. Mỗi một lúc sau, cô ấy mới quay lại, dụi dụi mắt rồi khe khẽ nở nụ cười óng ánh.

- Đồ Tồi, anh đến đây à?

- Ừ, hôm nay thời tiết đẹp quá, phải không em?

- Phải đấy, mặt trời cũng thật tròn anh nhỉ...hi hi hi...

Chúng tôi đã từng đùa như thế khi đi xem phim. Chỉ có điều, giờ đây trời đang mưa tầm tã, thời tiết không đẹp và cũng không có mặt trời như hồi hai đứa ở bên nhau.

- Đồ Tồi, anh ngồi đi, đừng mãi thế làm gì.

Nghe cô ấy nhắc nhở tôi mới ngồi xuống, bỗng chốc tôi thấy chân mình mềm nhũn ra như bún, tôi đã đứng suốt mấy tiếng.

- Anh gầy đi đấy!

Tôi mới là người được nói ra câu đấy chứ!

- Anh đói không? Anh ăn chưa? Thức ăn trong bệnh viện này không tốt lắm, nên bệnh nhân gầy thế này đây. Còn thì những thứ khác đều tốt. Chỉ có điều, không được nói chuyện với anh nên cũng hơi buồn. Anh viết xong luận văn chưa? Năm nay chắc sẽ tốt nghiệp chứ?

Chờ một tí nào, anh hay em đang nằm trên giường bệnh vậy, sao chỉ toàn là em hỏi anh. Nhưng thực ra tôi cũng không định hỏi gì nhiều, bởi vì tôi đến thăm cô ấy chứ không phải đến để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Có lẽ tôi nên học nói vài câu ướm át như trong phim, nhưng tôi vẫn chỉ là tôi, không thể lãng mạn hơn được. Tôi chỉ mong cô ấy nhanh chóng rời khỏi gian phòng bệnh đầy không khí u buồn này và quay lại Đài Nam ấm áp. Tôi sẽ ở bên cô ấy, không để cô ấy cô đơn.

Một lúc sau, mẹ Flying Dance đến. Bà trạc 50 tuổi, hơi đậm người, ngoại trừ nụ cười tươi tắn, hai mẹ con không giống nhau là mấy.

- Cháu phải về rồi, chào bác ạ.

- Anh....anh....- Cô ấy đột nhiên hơi nhồm dậy, sợ hãi....

- Mai anh sẽ đến, ngày kia anh cũng đến....cho tới khi em rời khỏi nơi này.

Trước khi về nhà em gái, tôi rẽ qua cửa hàng mua lọ Dolce Vita to nhất. Cô em gái cười tí mắt bảo, anh em trong nhà cần gì khách sáo quá. Tôi bảo nó, đúng vậy, lọ nước hoa này không phải là để cho em. Nó tức điên. Đêm hôm đó, tôi trần trọc không ngủ được tí nào. Đài Bắc không có gà, tôi chỉ dám hé cánh cửa sổ để xem trời sáng hửng chưa.

Tia nắng đầu tiên lọt vào buồng, tôi bèn tung chăn dậy, nhảy lên taxi, vì không muốn lãng phí thời gian chờ đợi trên xe buýt. Khi tôi đến bệnh viện, Flying Dance đang đọc tiểu thuyết, ngoài bìa cuốn sách có một cô gái rất tươi, nhưng vẫn không xinh bằng cô ấy.

- Đồ Tồi đấy à, em chờ anh mãi.

- Đêm qua em ngủ có ngon không?

- Em không dám ngủ say quá, kéo anh đến lại không gọi em dậy.

- Thế ngủ thêm chút nữa đi.

- Anh đến rồi ngủ làm sao được.

Tôi tặng cô ấy lọ nước hoa to, để cô ấy xịt thỏa thích ngay khi ra khỏi cổng bệnh viện. Cô ấy hỏi tôi Evan có đẹp không, tôi đáp rằng cô ấy quá bốc lửa, nhìn lâu đau mắt lắm, tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho cậu Thái vốn thích ăn cay, để hai bọn họ tàn sát lẫn nhau. Cô ấy hỏi tiếp về thời tiết Đài Nam, tôi không kể rằng từ khi cô ấy ra đi, trời luôn luôn xám xịt, không có lấy một ngày ấm áp.

Chúng tôi nói chuyện một lúc nữa thì Flying Dance thiếp đi. Tôi không dám ghé sát vào cô ấy, vì trên khuôn mặt xinh đẹp bắt đầu dày đặc những vết ban đỏ. Tối hôm qua tôi mới biết cô ấy bị mắc bệnh lao da rất nặng, có lẽ không còn bao nhiêu thời gian...

- Anh nói gì đi chứ, sao cứ nhìn em mãi?

Tôi cũng chẳng biết nói gì, khi cô ấy ngày một yếu đi. Tôi có dự cảm không lành.

- Em khát quá, lấy cho em cốc nước.

- Anh không muốn rời em nửa bước, nhớ ra em lại bỏ đi mất thì sao....

- Anh nhớ không, lúc sắp chìm xuống, Jack nói với Rose rằng: You must do me this honor. Promise me you will survive that you will never give up. No matter what happens, no matter how hopeless. Promise me now, and never let go of that promise. Nhưng rút cục đến khi Rose già cũng vẫn phải buông xuôi tay, để viên ngọc rơi xuống dưới biển. Em vẫn muốn uống cà phê...

- Trong bệnh viện lấy đâu ra cà phê hả em? Mà uống nhiều cà phê không tốt đâu, em đừng uống nữa.

- Anh cũng biết cà phê không tốt thì về sau đừng uống nhiều quá nhé. Được không?

Tôi ngẩng nhìn nụ cười trong mắt và trên đôi môi Flying Dance, hóa ra cô ấy quanh co mãi để khuyên tôi đừng uống nhiều cà phê. Trong lòng bỗng nhói đau, sống mũi cay nồng. Tôi học thủy lợi cơ mà, dân trong ngành làm sao có thể để nước tràn bờ, dầu là nước mắt đi nữa.

- Được rồi....anh hứa....anh sẽ bớt uống cà phê.

- Thế nhân tiện hứa luôn với em bớt thức đêm đi nhé. Đừng lấy ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày như bây giờ. Phải nhớ ăn bữa sáng. Không nên mặc đồ xanh lam nhiều quá, trong anh sẽ hơi u buồn. Còn nữa...

Không khí chung quanh chúng tôi trở nên đặc quánh vị chia ly, có cảm giác người sắp ra đi dặn dò người ở lại. Vì không muốn cô ấy tiếp tục, tôi đành cắt lời:

- Anh đi lấy cho em ly nước, kéo em khát....

- Bình nước có xa không anh? Nếu xa quá thì em không uống nữa.

Từ chỗ giường cô ấy nằm đến khúc quành cầu thang đặt bình nước, con trai cần 67 bước, con gái cần 85 bước, cộng thêm thời gian hứng nước, tổng cộng mất khoảng 1,8 đến 2,1 phút.

- Không xa đâu em ạ, gần lắm.

- Thế thì anh đi nhanh rồi về. Em không muốn ở đây một mình. Em sợ một mình lắm.

Nếu còn một ngày để sống, em sẽ làm bạn gái anh. Em còn sống được ngày nào? Không có nữa.

Chương 10: Bức thư cuối cùng

- Đồ Tồi ơi, đi ăn đêm không, cậu em lớp dưới mời đi ăn thịt ngỗng. – Thái gọi.

Khoảng giữa đêm khuya khoắt, chúng tôi thường kéo nhau đi ăn lót dạ cho ấm bụng. Thỉnh thoảng còn uống tí chút. Trước kia tôi cũng uống, nhưng hai tháng nay thì thôi hẳn.

- Đợi 10 phút, mình uống xong cốc cà phê.

Flying Dance đã xa tôi gần hai tháng. Cứ 3 giờ 15 phút tôi lên mạng, nhưng không vào bất cứ chat room nào, chỉ yên lặng ngồi nhớ cô ấy. Thái mắng tôi ngu ngốc, người đã đi xa rồi, làm thế có ích gì. Nhưng dù cơ thể Flying Dance đã rời xa, tôi vẫn không muốn linh hồn cô ấy bị cô đơn một mình, cô ấy đã bảo cô ấy sợ cô đơn.

- Đồ Tồi, cậu cai cà phê rồi cơ mà? – Thái tò mò.

Thực ra tôi vẫn nhớ lời cô ấy dặn hôm nào. Sau khi cô ấy ra đi tôi không uống cà phê nữa. Nhưng đêm nay đột nhiên thấy thèm, tôi pha cả cho cô ấy một cốc. Hôm nay là 15 tháng 3, cô ấy tròn 22 tuổi. Hôm 17 tháng 1 ấy, Đài Bắc mưa to kinh khủng.

Khi tôi đến nơi, người ta kể lại rằng, cô ấy ra đi lúc 3 giờ 15 phút. Hai tháng sau, tôi cố gắng không nghĩ đến cô ấy nữa. Vẫn phải ăn cơm, buổi tối vẫn phải ngủ, còn phải lên lớp, chạy đôn đáo cho kịp thời hạn nộp luận văn.

Tôi cứ hi vọng sẽ dần quên cô ấy, và hy vọng của tôi giống như mong bầu trời không còn xanh, cây cối không mọc ra lá, buổi đêm không còn ánh sao, mặt trời không chiếu sáng.... Tôi biết mình đang mong một điều không tưởng.

Mỗi khi nước mắt sắp sửa trào ra, tôi lại vội vàng lên mạng, vào những trang truyện cười để đánh lừa sự buồn bã. Mọi việc dường như vẫn giống khi chưa gặp cô ấy. Thái vẫn phong lưu hào hoa, tôi vẫn khô cứng nhàm chán. Chỉ có điều, chú mèo bên ngoài mái hiên hình như không kêu nữa. Tôi lên mạng, tắt hết các chat room, ra hành lang lấy nước đun cà phê.

Trong khi đợi nước chảy đầy bình, tôi bỗng thấy một bức thư đặt trên hòm thư tầng 2. Tôi đang học Doctor, chúng tôi dùng hòm thư tầng 3. Còn tầng 2 là hòm thư Master. Phong bì thư đề tên người nhận là Đồ Tồi. Tôi không nghĩ ra trong khoa còn ai có cái biệt hiệu quá quái như vậy. Có lẽ là thư của tôi. Tôi mở ra, bên trong có một tờ giấy nhỏ và một phong thư khác màu cà phê. Tờ giấy viết:

Xin chào, xin lỗi không biết tên anh. Tôi là bạn cùng phòng với Flying Dance. Mấy ngày trước người nhà cô ấy thu dọn đồ đạc còn lại, phát hiện ra bức thư này nên nhờ tôi chuyển cho anh. Tôi chỉ biết khoa của anh, nên đành thử xem sao.

Evan.

Bức thư đã đến được gần một tháng. Chắc Evan đã khóc nhiều, trên tờ giấy còn có nhiều vệt nước làm nhòe cả chữ. Ngoài phong bì màu cà phê có một hàng chữ Gửi Đồ Tồi (Hoàng tử ếch của tôi) viết bằng một nét chữ khác, rất thanh mảnh.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chữ của Flying Dance, chữ của cô ấy cũng nhẹ nhàng, bay bướm như chính cô ấy.

Tôi cố nén lòng, run rẩy mở bức thư. Một tấm ảnh và chiếc cuống vé Rạp Nam Đài, số ghế hàng 13 hàng 11 buổi chiếu 2 giờ 20 ngày 31 tháng 12 năm 1997. Trên cuống vé có chữ ký của tôi và thêm chữ ký của cô ấy. Trong phong bì còn có một trang thư thơm nức mùi nước hoa Dolce Vita quen thuộc.

Cô gái trong bức ảnh đang đứng trên thảm cỏ xanh tươi mát, mặc chiếc quần váy màu cà phê Mô-ca, áo len màu cà phê Bra-xin và khoác ba lô màu Ca-pu-chi-nô thân thương. Phía sau bức ảnh hẳn lên mấy dòng chữ:

Dear jht:

Màu cà phê của em, sao Song Ngư. Màu xanh lam của anh, sao Bò Cạp. Trang thư màu xanh trong phong bì màu cà phê, anh hiểu ý em muốn nói gì rồi chứ. Nhìn thấy em như ly cà phê thơm ngon thế này anh có muốn uống không? Ô, nuốt nước miếng vào trong đi nhé, đừng rỏ ra như thế...

Flying Dance.

Một nụ cười đắng chát lướt qua môi. Làm sao có thể nuốt nước miếng nổi, bởi vì có thứ gì nghèn nghẹn sắp chực trào ra khỏi người tôi. Trang thư màu xanh viết vài dòng ngắn gọn:

Nếu còn một ngày để sống, em sẽ làm bạn gái anh.

Em còn sống được ngày nào? Không có nữa.

Vì thế nên, rất đáng buồn, em không thể làm bạn gái của anh.

Nếu mọc ra đôi cánh, em sẽ bay xuống từ thiên đàng.

Em có cánh hay chẳng? Không hề có.

Bởi vậy, rất đáng buồn, em không thể gặp lại anh.

Rút hết nước bồn tắm, cũng không thể dập tắt nổi ngọn lửa tình yêu cho anh.

Nước bồn tắm có rút hết được chẳng? Có thể!

Bởi vậy nên, thế đấy, em yêu anh.

Flying Dance.

Lồng ngực tôi như bị xé tung ra, bức bối. Nước mắt tràn ra bất chấp tôi cố nuốt đi. Flying Dance đã lấy lại những giọt nước mắt tôi còn nợ cô ấy suốt hai tháng vừa qua...

Phim Titanic đoạt 11 giải Oscar năm ấy, nhưng nữ nhân vật chính Rose không được giải diễn viên xuất sắc nhất, cả bà Rose già cũng không có duyên với giải nữ diễn viên phụ xuất sắc. Xem ra, người bất hạnh trong phim chưa chắc đã không gặp hạn ngoài đời.

Còn chàng Jack trong đời liệu có cần vĩnh viễn ở bên Rose hay không? Có lẽ chẳng cần bàn khoản điều ấy, bởi vì cô gái nhỏ màu cà phê xinh đẹp như trong con bướm nhỏ sẽ mãi tung cánh lượn bay trong tim tôi...

Em bay nhảy nhẹ nhàng, giữa thiên đường yên tĩnh.

Ánh mắt các cô tiên lướt lại, lạ kỳ.

Họ ngạc nhiên, hay ngấm kỹ.

Cũng không làm em rối loạn nhịp đi.

Bởi khiến em nhảy bay lướt bước

Đâu phải là những đôi mắt, ánh nhìn kia,

Mà là anh – Hoàng tử ếch diệu kỳ...

---- THE END ----

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>